LEADER COBRA

— "Leader COBRA"—

de Dennis Marlo

Traducerea: Paula Negrea

BILIARD LA NEW YORK

Marea Chinei de Est, Golful Kagoshima, iulie 1945

Între Nagasaki şi Sasebo, în satul de baştină al căpitanului Yanagi Nakano, era la mare preţ un proverb hazliu: „Musca nu mână cireada, dar poate doborî bivolul”. Zâmbi. Cel care i-ar fi văzut chipul ar fi tresărit înfricoşat. Lua înălţime, angajându-se într-un viraj generos, care-l plasa între discul soarelui şi avionul inamic. „Bivolul” era de data aceasta un B-17 obosit, o cursă improvizată, răzleţită de vânătorii sprinteni ca nişte ţânţari.

Ca şi cum soarele i-ar fi dat puteri supranaturale, căpitanul văzu prin blindajul slab al avionului de sub el figurile speriate ale celor din echipaj şi doi civili, un bărbat şi o femeie. Iar femeia ţinea în braţe un copil de câteva luni la care Nakano nu vru să se mai gândească. Îşi imagina cum au să ardă în jungla de sub ei rămăşiţele peste care urma să curgă benzina din rezervoarele sfărâmate. Şi zâmbi din nou, lăsând avionul pe o aripă, în picaj.

— Sayonara! strigă către victimele neputincioase.

Opt sute de metri mai jos, Evelyne şi Scott Leader auziră crescând peste vuietul monoton al motoarelor un urlet care le îngheţă sângele în vine. Nu vedeau avionul Mitsubishi „Zero” căzând spre ei, dar bănuiau ce se întâmplă, după strigătele din cabina echipajului. Avionul se înclina mult, încercând să evite printr-o manevră stângace bolidul care venea să-i facă felul. Una din lăzi se desprinse din ancore şi-l doborî pe Leader.

— Scott! ţipă soţia sa.

— E-n regulă! strigă el. În regulă, Evelyne. Copilul?

Evelyne Leader îşi îmbrăţişă nou-născutul. Unul dintre piloţi intră în cală clătinându-se.

— Un blestemat de jap! zbieră, încercând să se facă auzit. Îl ducem cu preşu’ până-l iau la ochi vânătorii noştri.

O nevastă şi doi copii aveau să-l aştepte ani în şir la Fort Wayne, Indiana. Căpitanul Nakano se prăvăli scuipând gloanţe. Patruzeci ciuruiră blindajul lui B-17 dintr-un capăt în celălalt. Ultimele şase îl retezară pe yankeu şi îi risipiră creierul pe perete. Câteva fărâme stropiră femeia, care începu să ţipe.

— Evelyne! strigă Scott Leader.

Îi smulse copilul, fiindcă ea se ştergea furioasă pe obraji.

Avionul „Zero” lua din nou înălţime pregătindu-se de atac. Americanii îşi pierdură cumpătul când Nakano veni chiar în faţa

lor, în unghi mic, ciuruind carlinga prea fragilă pentru a-i putea apăra. Navigatorul năclăi hârtile cu sânge roşu aprins.

— Patrik! îl chemă comandantul răsucindu-se să-l vadă.

Copilotul murise la prima salvă, cu oasele pieptului măcinate pe spătar. Comandantul striga şi el de durere. Aşchii fierbinţi îl plesniseră peste faţă. Una dintre ele îi sfâşie pleoapa stângă orbindu-l. Strânse manşa urlând, până când degetele i se albiră. Mai apucă, înainte de a-şi pierde cunoştinţa, să-l vadă pe samuraiul cu aripi redresându-se pentru lovitura de graţie.

Scott Leader intră în cabină, sufocat de fum.

— Comandante, spuse, soţiei mele îi este rău. Copilul...

Apoi văzu cadranele mânjite cu roşu. Comandantul Kaposki îşi reveni cu un efort supraomenesc.

— Leader, zise, în vreme ce dintr-un ochi îi curgeau lacrimi, iar din celălalt sânge, suntem terminaţi. Săriţi acum!

Scott Leader căzu înapoi. Bâjbâi, apucând paraşuta.

— Evelyne! zbieră. Ascultă-mă!

Ea se agăţă de el, strangulându-l.

— Sayonara, zâmbi iar Yanagi Nakano, călare pe strălucitorul sau Mitsubishi „Zero”. Venea atât de repede încât îşi închipui că va străpunge tabla muribundului şi va trece dincolo nevătămat.

— Sări, ţipă Leader în urechea femeii. Sări acum!

O împinse spre golul uşii. Ea avu un moment de luciditate. Primele proiectile perforară orificii prin care năvăli lumina. Leader căzu în genunchi, iar B-17 scăpă din mâna comandantului Kaposki. Combinaţia mişcărilor o aruncă pe Evelyne în gol. Cordonul cu carabinieră acţionă paraşuta.

— Scott! strigă femeia.

Apoi paraşuta o smuci şi fu cât pe ce să scape copilul. Johnny Leader plânse sub cerul albastru al insulei Kyushu.

Yanagi Nakano execută un tonou larg în jurul aparatului, care se angaja spre jungla flămândă. Evelyne Leader nu văzu avionul în care se afla cadavrul soţului ei. Un proiectil pulverizase ficatul bărbatului. La o 162 mie de metri de oceanul vegetal, ea leşină şi îşi reveni fără să piardă copilul.

Nakano îi dădu târcoale atât de aproape, încât îşi dădu seama că vânează o femeie. Ghici ce se afla în braţele ei. Căpitanul balansă avionul şi se îndreptă spre soare, spre glorie, spre Jigoro, băieţelul lui de trei ani.

Paraşuta plutea lin, cu viteza constantă de patru metri pe secundă. Când atinse vârfurile arborilor, se încreţi, acoperind cele două trupuri ca o aripă. Jungla izbucni într-o mare de zgomote, speriată de plânsul micuţului Leader. Apoi crengile cedară, iar mătasea se rupse. O ploaie de frunze căzu pe pământ.

* * *

Când se aplecă deasupra urmelor, hanshi Hachiro Masayoshi îndepărtă poalele hainei şi pipăi iarba. Acolo citi semne vagi, care nu-i dădeau pace de câteva zile. Se întoarse la templu ocolind, pentru a-şi limpezi gândurile. Sensei Fuchida îl primi umbrit de îndoieli. Nu se sfia să-şi arate sentimentele.

— Crezi că a fost tot el, hanshi? îl întrebă pe Masayoshi.

Acesta încuviinţă scurt. Şedeau faţă în faţă, doi bătrâni înveşmântaţi în alb, cu chipurile brăzdate şi creştetele rase.

— O să vină din nou, sensei Fuchida, vorbi înăbuşit Masayoshi. Până va descoperi un punct slab. Unde este băiatul?

— În curtea interioară, cu sempai Kido. Exersează aruncarea shakenului.

— A crescut mult în ultima lună.

— Şi e ager. Va fi un bun discipol.

Masayoshi se înclină şi plecă grăbit spre curtea interioară, urmat de inimosul sensei Fuchida. Când ajunseră în spaţiul însorit, sempai Kido tocmai lansa ultima steluţă spre ţinta de bambus. Colţii ascuţiţi ca briciul se înfipseră între celelalte cinci proiectile. Băiatul scoase un strigăt de admiraţie. Văzându-i pe cei doi maeştri, lăsă ochii în pământ, ruşinat.

— Jimmu, îl dăscăli sensei Fuchida, nu înfrâna admiraţia faţă de măiestria lui sempai Kido. Ceilalţi te vor crede invidios.

— Dar ei nu mă cunosc îndeajuns, o, sensei? Cum m-ar putea bănui de un sentiment atât de nevrednic?

Hanshi Hachiro Masayoshi zâmbi enigmatic.

— E scris în ceruri şi pe pământ, Jimmu, că aceia cărora le eşti drag citesc în tine ca într-o carte deschisă. Lor le datorezi sinceritate. Înfrânarea pornirilor fireşti, dacă nu e neapărtat necesară, îţi poate dăuna şi ţie, le poate dăuna şi lor.

Băiatul de zece ani dădu din cap. Ochii lui nu erau migdalaţi ca ai unui asiatic, iar părul părea aur tras în fire subţiri.

— Ai terminat studiul? întrebă sensei Fuchida.

— Da, spuse Jimmu.

— Mergi atunci să-l aştepţi pe sempai Kido la tine în încăpere. Mai târziu îţi voi arăta câteva metode de relaxare.

Jimmu se înclină respectuos de trei ori şi plecă grăbit. Înţelegând că fusese invitat să rămână, sempai Kido ciuli urechile şi-şi deschise mintea, gata să primească vorbele învăţătorilor săi.

— Sempai, zise hanshi Masayoshi, montei Kaneko, Ozaru şi Sawada vor păzi la noapte poarta principală. Ceilalţi vor patrula pe lângă zidul exterior. Nimeni nu se va lăsa ademenit de somn.

Sempai Kido respiră adânc o singură dată, dar nimic altceva nu-i trădă surprinderea. Sensei Fuchida îl privi cu simpatie.

— Cineva dă târcoale templului. Va profita de absenţa lunii.

Sempai Kido avu o scurtă ezitare.

— Da, răspunse sensei întrebării nerostite, e Ninja.

Cei doi maeştri salutară în acelaşi timp, reamintindu-i lui sempai Kido că are de îndeplinit ordine ce nu sufereau amânare.

* * *

Întunericul era de cerneală. Câte o adiere scurtă făcea să tremure flăcările torţelor şi atunci zeci de umbre se furişau peste pietrele acoperite cu muşchi ale zidului exterior.

— Eu nu cred că o să vină în noaptea asta, căscă montei Kaneko. Dacă a dat târcoale templului, a observat pregătirile noastre şi şi-a amânat atacul.

— Dar dacă e atât de inteligent pe cât îl arată faima, îl contrazise montei Ozaru, el ştie că noi gândim astfel şi va alege tocmai noaptea asta pentru a lovi.

— Însă, interveni şi montei Sawada, atacatorul se poate gândi că noi ne-am gândit că el va ataca, deşi a văzut pregătirile noastre, şi atunci va renunţa la planurile sale pentru noaptea asta.

Montei Kaneko chicoti încântat.

— Interesant raţionament. Deducţiile logice ne poartă aşa la infinit. Voi supune dezbaterea noastră atenţiei lui sensei Fuchida.

Omul înveşmântat în pânză cafenie care stătea pe muchia zidului, la doi metri deasupra lor, nu era interesat de frumuseţea paradoxului logic. Interveni totuşi în discuţie, cu trei argumente imbatabile. După cincisprezece minute în care nu i se clintise nici un fir de păr, deschise palma şi lăsă să zboare trei shaken. Steluţele se înfipseră în cefele lui montei Ozaru şi Sawada, iar montei Kaneko, simţind ceva, o primi pe a sa în frunte.

Otrava lucră o secundă. Kaneko scoase o şoaptă care zbură în urechea lui Hachiro Masayoshi. El o aştepta în odaia sa.

Când Ninja sări de pe zid, hanshi Masayoshi fu în picioare. Ascultă din nou noaptea. În supa de zgomote, aripile miilor de insecte, firele de iarbă lovindu-se, seva urcând sub scoarţa arborilor, prinse o respiraţie discordantă.

Ninja înaintă în salturi pe circumferinţa zidului, pentru a ajunge la colţul stâng al clădirii. Înainte ca lucrul să se întâmple, ştiu că în golul intrării se va ivi un inamic de temut. Preferă să se afle în flancul acestuia, dar în clipa următoare întâlni patrula.

— Simţi ceva? îl întrebă unul din discipoli pe tovarăşul său, părându-i-se că o bucată de zid se clătina.

Celălalt nu răspunse, fiindcă lama săbiei îi secţionase coardele vocale, năclăindu-i limba cu sânge. Ochii primului discipol înregistrară cu agerime această imagine, înainte ca Ninja să sufle praf usturător din teacă şi să rotească din nou sabia. Ochii se rostogoliră în iarbă odată cu capul.

— Îi ies înainte, vorbi fără sunete Fuchida. Mergi după băiat.

Masayoshi o pornise într-acolo fără să se mire că sensei îi citise gândurile, preferând să înfrunte primul umbra ucigaşă.

Sensei Fuchida îşi apăsă palmele pe tâmple şi emise un şuierat cu o presiune formidabilă, un kiai interior. Majoritatea discipolilor se treziră. Sângele le ţâşni pe nări. În larma vocilor aţâţate, Ninja însuşi încremeni pentru câteva clipe, cu un picior în aer. Se întoarse spre Fuchida pentru a face faţă noii ameninţări.

— Aduceţi torţe! strigă bătrânul sărind într-o parte.

Acolo unde se aflase înainte cu o clipă câteva bile de oţel loviră peretele, făcându-l să explodeze în aşchii de piatră. Un pumnal scurt zbârnâi prin aer şi se înfipse în mortar.

Primii discipoli sosiră. Răsunară ţipete de furie şi durere.

Zeci de tetsubishi, arici minusculi, risipiţi cu generozitate de Ninja, se înfipseră în tălpi, sfâşiind carnea, otrăvind sângele. Ţipetelor le luară curând locul gemetele de agonie. Pe culoarele întortocheate ale templului le auzi şi hanshi Masayoshi.

— Jimmu, şopti intrând în camera băiatului.

Doi dintre montei îl aşteptau cu halebardele, iar Jimmu strângea un pumnal mic, extrem de ascuţit.

Masayoshi citi în întuneric sunetele luptei de afară. Acolo nu se afla numai sensei Fuchida, ci şi el însuşi. Sensei Fuchida se mişcă rapid, pe un cerc limitat de siluetele discipolilor. Ninja se concentră asupra lui, lăsându-se în sfârşit văzut. Era înveşmântat în cafeniu închis, culoarea care se confunda cel mai bine cu noaptea. Căci asta şi era. O umbră.

Doar unul dintre discipoli, cel mai imprudent, rupse cercul şi încercă o lovitura cu piciorul. Căzu mort pe loc, iar sângele care ţâşnea din carotida secţionată fu repede înghiţit de praf.

Pentru sensei Fuchida lupta deveni limpede ca aerul pe care-l respira. Aveau să schimbe două-trei lovituri şi una urma să fie decisivă. Când discipolul muribund expira ultimul milimetru cub de aer, sensei îşi lansă braţul ca pe o spadă spre pieptul adversarului. Nukite sparse garda, dar se opri în ţesătura de oţel pe care Ninja o îmbrăcase. Surpriza dură o zecime de secundă. Palmele care păstrau ghearele pentru escaladarea zidului se încrucişară, forfecându-i încheietura. Luptătorii ţipară deodată. Discipolii se clătinară copleşiţi.

Înainte ca valul de durere să-l paralizeze, sensei cosi picioarele adversarului. Ninja aşteptase asta, însă iuţeala loviturii îl depăşi. Rostogolindu-se, nu mai putu face altceva decât să-şi direcţioneze căderea. Ateriză pe pragul intrării şi dispăru.

— Hărţuiţi-l! strigă sensei Fuchida.

Spera să-l fi slăbit, pentru ca hanshi Masayoshi să-l doboare definitiv. Când primii trei discipoli păşiră peste prag, un norişor de acid fierbinte le arse feţele, terminându-i.

Hanshi Masayoshi auzi paşii asasinului. Evaluă rapid situaţia.

— Duceţi băiatul în aripa sudică, le spuse celor doi montei, exagerat de tare, făcându-le în acelaşi timp semne lămuritoare.

Unul din montei se repezi lipăind cu tălpile goale, spre

aripa nordică. Celălalt deschise fereastra cu o lovitură de halebardă, sărind în curte. Jimmu îl urmă, cu pumnalul în dinţi. Hanshi îi smulse o fâşie din tunică şi porni într-o a treia direcţie, spre cămări. La prima bifurcaţie zvârli momeala într-o parte. Apoi se lipi de peretele opus. Atacatorul avea acum de urmărit patru piste. Pentru un asasin de profesie, cea mai tentantă rămânea hanshi însuşi. Ninja avea să fie convins că băiatul e cu mentorul său.

Abia încheie raţionamentul şi se trezi faţă în faţă cu adversarul. Ninja urlă de furie. Bătrânul era singur. Scoase ultimul pumnal, ultimul dinte veninos din tecile de pe spinare. Ştia că nu-şi poate înfrânge inamicul într-o confruntare cu mâinile goale. Nu riscă să-şi piardă ultimul atu printr-o aruncare de la distanţă. Se apropie, prudent şi aţâţat în acelaşi timp. Lumina slabă a torţelor de afară făcea valuri pe piatra pereţilor.

Fu o singura ciocnire fulgerătoare, violentă. Când asasinul se arcui pe spate, Masayoshi intră într-o gardă joasă, stabil ca o stâncă. La capătul saltului mortal, Ninja întâlni în vârful pumnalului doar aerul. Hanshi făcu un gest firesc, ca pentru a alunga o gânganie. Lama deviata se înfipse în gâtlejul agresorului.

Răsună un plesnet şi Ninja dispăru într-un nor de fum roşu.

— Hachiro? se auzi sensei Fuchida. Eşti teafăr?

Masayoshi ieşi în curtea mică. Discipolii se adunaseră lângă trupul acelui montei care ieşise pe fereastră împreună cu Jimmu. Fusese eviscerat cu propria halebardă.

— Şapte morţi, murmură sensei. Hachiro, te-a lovit?

— Nu, îl linişti Masayoshi, privindu-şi palmele pline de sânge. S-a înjunghiat singur. N-o să ajungă departe. Unde este Jimmu?

Băiatul auzea vocile înăbuşite, deasupra lui. Hruba în care se refugiase îndată ce Ninja căzuse asupra lor era întunecoasă. Asasinul îl spintecase pe montei, însă pierdea el însuşi sânge şi se clătina pe picioare. Nu mai avusese putere să-l urmărească.

Jimmu răsufla greu, dar nu era speriat. Ştia că dacă se lasă pradă panicii va fi de două ori mai vulnerabil.

Auzi un fâşâit în spate. Se întoarse iute, gata să-l străpungă pe asasinul care-i luase urma.

— Jimmu! strigă afară Hachiro Masayoshi.

Băiatul se lipi cu spatele de perete. În faţa sa se legăna o panglică întunecată. Când se apleca spre el, Jimmu rămase paralizat de fosforescenţa albă a ochilor. Un şuierat subţire îi zbârli părul pe ceafa.

Maeştrii se priviră. Răcoarea zorilor amplifica sunetele.

— Hanshi Masayoshi! auziră de sub pământ. Sensei Fuchida!

Cobra sacră a templului încolăci glezna băiatului şi, în vreme ce Jimmu o urmărea cu ochii mari de spaimă şi veneraţie, ea îl muşcă uşor, fără durere. Pumnalul căzu. Mentorii auziră sunetul.

Jimmu simţi că mădularele încep să-i crească sub piele, contorsionându-se. Vru să ţipe, dar gura uscată nu scoase nici un sunet. Vru să fugă, dar în faţa ochilor nu văzu decât cercuri roşii. Când întinse braţele ca de vată, ele pătrunseră prin zidurile inconsistente, făcându-l să-şi piardă echilibrul. Căzu.

— Jimmu! strigă Masayoshi, aplecându-se sub arcada hrubei.

Sensei Fuchida intră şi îngenunche lângă trupul neînsufleţit.

— A fost şarpele sacru, spuse el pipăind carotida.

Se întoarse spre hanshi.

— Ce crezi?

— Nu există scăpare decât dacă şarpele o doreşte. Băiatul e puternic, dar nu e decât un băiat. Veninul lucrează în trupul său. Nu avem antidot pentru muşcătură. Trebuie să aşteptăm.

— Să-l ducem la mine în încăpere, spuse sensei Fuchida. Se va zbate între viaţă şi moarte. Îl vom veghea fără încetare.

Hanshi Masayoshi îl aprobă.

— Jimmu, îi şopti băiatului la ureche în vreme ce-l lua în braţe, trebuie să rezişti. Trebuie să trăieşti.

New York, Manhattan, octombrie 1995

28 octombrie căzuse într-o marţi şi fusese o zi ploioasă. Miliarde de picături şiroiau pe oglinzile zgârie-norilor din midtown Manhattan, făcând inutile umbrelele, şi poposind sub gulerele trecătorilor. Fâşâitul lor atenua sunetul claxoanelor. Spre seară, reclamele de pe Broadway explodaseră în milioanele de oglinzi cu care ploaia acoperise asfaltul. În îngustimea străzilor cu sens unic tornadele smulgeau strigăte deznădăjduite

ghinioniştilor goniţi din casă. Luaseră cu asalt barurile şi orice alt loc în care un chelner cât de cât uman îi miluia cu o ceaşcă de cafea. La New York, dacă-ţi petreci fiecare seară în alt local îţi trebuiesc vreo optzeci de ani. Cu condiţia să-i apuci.

Bărbatul care privea pe fereastră, la etajul nouăsprezece al unei clădiri de la intersecţia lui Fifth Avenue cu strada 45, părea că se apropie de această vârstă. Avea părul complet alb, iar faţa îi era brăzdată. Purta un costum elegant de culoarea tutunului şi butoni cu diamante. Pentru moment se arăta preocupat de Lincolnul negru care parca în faţa intrării. Una din acele maşini de comandă, care se taie la mijloc pentru a scoate din ele o limuzină interminabilă. Trei minute mai târziu, un tânăr deschise uşa biroului care, din pricina plantelor, aducea mai mult cu o seră decât cu sediul firmei de avocaţi „Cochran & Cochran”.

— Afurisită vreme! spuse, scuturându-se ca un câine ud.

Vern Cochran făcu un gest de nerăbdare.

— Traficul e blocat lângă consulatul cubanez. O mulţime de femei s-au adunat cu pancarte şi strigă măscări la adresa lui Fidel. A trebuit să negociez cu jumătate din poliţia departamentului.

Bătrânul Cochran râse fără veselie.

— Viaţa merge înainte, aşa-i? Ce face Johnny?

— O alarmă falsă, tată. Doctorii spun că Leader nu-şi va reveni niciodată. Tulburări de metabolism. După patruzeci de ani de comă îl putem considera mai mult mort decât viu. Deşi se zice că din punct de vedere fizic e mai în formă decât Tyson.

Vern Cochran îl fulgeră. Depăşea limitele umorului negru.

— Patruzeci de ani de comă. Şi cu toate astea nu pare să aibă mai mult de douăzeci şi cinci. Un puşti căruia aş putea să-i fiu tată, deşi ne-am născut amândoi în 45.

— Evelyne şi Scott Leader mi-au fost mai mult decât prieteni, Aaron, spuse bătrânul. Când am aflat în ce împrejurări au pierit...

— Ai făcut tot posibilul să-l găseşti pe fiul lor.

— Pe unicul lor fiu. Ai fi făcut la fel în locul meu. Noi avem o datorie de împlinit, Aaron. Am avut un noroc extraordinar.

— Toate acele săptămâni de căutări prin junglă. Cadavre la fiecare pas, capcane. Aţi pierdut câţiva oameni atunci.

Bătrânul Cochran alunecă într-unul din fotolii.

— Şi în cele din urmă epava avionului. Morţii rupţi în bucăţi. Carbonizaţi. Peste trupurile lor o invazie de furnici şi viermi.

Aaron se strâmbă dezgustat. Auzea povestea a suta oară.

— În cele din urmă aţi renunţat.

— Nu mai puteam face nimic atunci. Ţi-am spus, am avut noroc. După unsprezece ani, într-un templu uitat, un preot...

— Îţi aminteşti asta din ce în ce mai des în ultima vreme, tată.

— Cred că a murit. Eram în '56 şi el avea cel puţin şaizeci de ani. M-a dus la locul în care îl adăpostise pe Johnny. Ploua. Eram uzi până la piele. Nu credeam să iasă ceva, însă nu mai aveam nimic de pierdut. Da, probabil că bătrânul s-a prăpădit de mult.

În anticameră soneria anunţă un vizitator. Aaron Cochran se apleacă şi schimbă prin interfon câteva vorbe cu şefa secretarelor.

— De fapt, spuse el întorcându-se spre tatăl său cu un gest teatral, tocmai despre asta aş fi vrut să-ţi vorbesc.

Uşile se deschiseră. În încăpere alunecă un personaj ireal.

Câteva secunde nu se mai auzi decât ploaia.

— Cine eşti dumneata? întrebă Vern Cochran cu glas răguşit.

Omul se apropie fără să scoată un cuvânt. Nu măsura mai mult de un metru şaptezeci, iar chipul brăzdat mărturisea o vârstă extrem de înaintată. Purta o haină de piele neagră încheiată până sub bărbie. Se aplecă respectuos fără să coboare privirea.

— Sayonara, Cochran san. Sunt Hachiro Masayoshi. Mă bucur să ne revedem după...

— Treizeci şi nouă de ani, spuse Aaron Cochran.

* * *

La intersecţia străzii 38 cu Sixth Avenue, sergentul Gonzales din NYPD îşi suflă în pumnii îngheţaţi. Mai avea o oră până să iasă din schimb. Lângă bariera mobilă, un grup de hispanici făcea o larmă infernală. Sosirea lui Castro îi pusese pe jar.

— Gonzales, râse unul din poliţişti, tu nu strigi cu ei? Ia portavocea mea!

— Bagă-ţi-o-n cur, Williams, replică sergentul. Eu sunt mexicancă nu cubaneză.

O mexicancă destul de drăguţă, dar asta n-avea să dureze. Când ieşea din schimb şi lepăda pistolul, cătuşele, toate celelalte, redevenea fiica cea mare a unei familii numeroase, cu o puzderie de necazuri. Ridică ochii şi văzu la etajul nouăsprezece al blocului din faţă trei siluete. Existau pe o aşa vreme şi oameni norocoşi.

— Ceea ce-mi spui e tulburător, Masayoshi, zise Cochran.

Bărbatul din faţa sa avea o sută doi ani şi exercita aceeaşi fascinaţie ca în urmă cu patru decenii.

— Se va petrece în această noapte, spuse hanshi.

— Dar este lipsit de sens, făcu Cochran neconvingător.

Avea pentru asiatici un respect uriaş şi pentru Masayoshi unul întreit. Deşi cele spuse păreau de domeniul delirului, ceva mai presus de înţelegere îi spunea că nu pot fi puse la îndoială.

— Trebuie să crezi, Cochran san, zise Masayoshi. În toţi aceşti ani sensei Fuchida şi cu mine am fost una cu Jimmu. Când sensei a plecat, eu am rămas să visez cu discipolul. Seara asta e seara lui Jimmu. El se va trezi.

Vern Cochran era într-o stare de maximă excitaţie.

— Ceva se petrece în noaptea asta. Un arc de întuneric se destinde. O săgeată mortală porneşte. Jimmu o va opri.

Aaron zâmbi ironic.

— Sezonul e propice producţiilor poetice. Aşadar, domnule Masayoshi, un organism aflat în comă de patruzeci de ani va lua viaţa de la capăt, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Spiritul nu e ceva peste care să arunci o pelerină pe o astfel de ploaie.

Masayoshi continuă să-i vorbească bătrânului Cochran.

— În somnul lui o singură lumină pâlpâia, cea a făcliilor aprinse în noaptea aceea. Şi mereu o umbră închide visul ca o aripă, pentru a-l lăsa să pornească iar. Umbra aceea e Ninja.

Aaron Cochran nu se mai osteni să-şi ascundă rânjetul.

— Întârziatul nu numai că se va trezi căscând şi va cere un Big Mac cu maioneză, dar va face şi câteva fapte bune. Nu ştiu dacă păcătoşii de newyorkezi merită osteneala.

— Aaron, se răsti Cochran, ştii ce înseamnă pentru mine...

Tânărul îl privi deodată serios şi compătimitor.

— Cu tot respectul pe care vi-l port amândurora, nu pot în

ruptul capului să înghit încă o poveste cu samurai şi farmece, de data asta chiar pe terenul meu. Îmi ceri prea mult. Nu sunt două ore de când am schimbat impresii cu câteva somităţi ale medicinei americane. Johnny Leader nu se va mai trezi vreodată, decât poate într-un scaun cu rotile din care va cere plosca.

Câteva secunde nimeni nu mai spuse nimic.

— Ceva rău, pe care Jimmu îl poate împiedica, se petrece chiar acum, în timp ce discutăm. Ceva legat de trecutul său.

— Beth Zion Hospital pe linia doi, domnule, spuse secretara.

* * *

În sfârşit, sergentul Rosita Gonzales ieşi din schimb udă leoarcă şi agăţă o patrulă spre Greenwich Village şi Little Italy. În maşină înghiţi glumele groase ale pistolarilor lui peşte, prea murată ca să riposteze. Viaţa în NYPD era de tot căcatul.

— Facem un rodeo sub plapumă, chiqita? strigă cel de la volan când ajunseră în dreptul dărăpănăturii de pe Canal Street în care locuia cu bătrânii şi încă trei surori.

Avea să se alăture milioanelor de trupuri prăbuşite în drogul somnului. Nici unul nu visa în clipa aceea la bărbaţii care se strecurau spre acoperişul lui World Trade Center, striviţi sub greutatea echipamentului. Aleseseră drumul de oglinzi al peretelui vestic, înaintau greu, căci umezeala făcea ventuzele să alunece.

— Juan, strigă unul din ei, zi-i puştiului s-o lase mai moale!

Ploaia, zgomotul marelui oraş le acopereau vocile. Salopetele şi cagulele îi transformau în umbre. În infraroşu se vedeau unul pe celălalt ca pete tulburi.

— Eddy, spuse cel de-al doilea bărbat, chiar dacă ajungi primul, frăţioare, lozul se-mparte la trei. Iar dacă ajungi în partea opusă, din felia ta o să-ţi facem o înmormântare lux.

Eddy Costello se opri gâfâind la etajul patruzeci şi opt. Sub el curgea un râu de lumină. Peste zi îşi câştigau pâinea în costume de paiete, sub cupola unui circ. Noaptea şi-o petreceau tot la mare înălţime, de cealaltă parte a lumii, de data asta pentru bani adevăraţi. Fraţii nu se surmenau studiind legile.

La etajul şaptezeci, un tip căruia-i plăceau orele

suplimentare sau avea acasă o scorpie de nevastă, veni în dreptul ferestrei să fumeze. Fraţii Costello încremeniră pe fâşia dintre două geamuri. Apoi acela se îndepărtă ca un somnambul.

— Urâtă vreme, zise Lou, încălecând parapetul.

Un bărbat suplu, înveşmântat în cafeniu, îi aştepta acolo.

* * *

Beth Zion viermuia de poliţişti. În hol fură legitimaţi, pipăiţi, abordaţi cu ostilitate.

— Hei, făcu Aaron Cochran, am o UZI în buzunarul de la spate. Aţi pierdut un pacient. L-aţi căutat în toaleta damelor?

Vern Cochran îşi stăpâni tremurul picioarelor.

— Cochran? făcu un individ chipeş, afişând un costum de opt sute de dolari. Vă aşteptam.

Scoase legitimaţia cu un gest cinematografic. FBI.

La etajul opt ascensorul se opri. Holul era plin de inşi fălcoşi, ascunzându-şi stângaci locurile pistoalelor, foindu-se. Se agitau în rezerve, încercând să ia urma, să fie pe fază.

— Agent special Barnard, spuse un James Bond pensionar. Johnny Leader a dispărut de patruzeci de minute. Presupunem că a fost răpit pentru recompensă, domnule Cochran. I-un tip putred de bogat, chiar dacă n-are timp să se distreze, aşa-i?

— Johnny Leader nu e doar un client al domnului Cochran, interveni calm Masayoshi. Gluma dumneavoastră e deplasată.

Barnard coborî privirea fără să-şi poată explica stinghereala.

— Poate n-ar strica să-mi spuneţi ce se petrece, făcu obosit.

— Vrei să vii o clipă, Tom? îl strigă unul dintre colegii săi.

Se îndreptară spre rezerva şase.

— Aparent nimeni nu a intrat aici. Nici o urmă. Băieţelul a şters-o pe propriile-i picioare.

Aiurit, agentul le arătă o pijama aruncată într-un colţ.

— Partea hazoasă este că nu a ieşit pe uşă. Nici măcar n-a încercat s-o deschidă.

World Trade Center, 03:22 AM

Vântul şi ploaia le biciuiau feţele. Punctul de observaţie era singurul loc de pe pământ scăpat de al doilea potop.

— Barosane, strigă dispreţuitor Lou Cosetello, n-o să te

zgârceşti la un pumn de mărunţiş. Cu mălaiul de pe treaba asta împuţită de-abia plătim cafeaua să ne scoatem ploaia din oase.

Umbra nu-i răspunse.

— Poate-a uitat să-şi ia portofelul, râse şi Eddy. Ştii cum e, frăţioare: schimbi nădragii, pleci în fugă de-acasă, beleaua-i gata.

— Datoriile sunt plătite, vorbi străinul pentru prima oară.

Juan, cel mic, chiui. Cu fraţii lui putea să urce până la cer.

— Păi asta-i, nu pricepeţi ce zice omul? 'Ce că valea, băieţi!

Dădu cu piciorul într-unul din sacii din faţa lor.

— Da' noi am avut mare grijă de sculele astea, nu? Chiar dacă mi-a intrat apă şi-n cur şi era să mă dau de-a berbeleacu' de paişpe ori. Da' dacă nu eram atent o secundă?

Luă sacul şi îl ţinu atârnat dincolo de parapet.

— Până jos să fiu al naibii de nu se făcea praf!

— Până jos, adăugă ameninţător Lou Costello, ş-un gagiu se schimbă la faţă de nu-l mai cunoaşte nici mă-sa.

Umbra se aplecă deasupra echipamentului.

— Vă dau ce vreţi. Să mă conving că n-aţi stricat nimic.

Desfăcură sacii la iuţeală.

— Să n-am parte, fluieră Eddy, am cărat un telescop. Da' urâtă vreme ţi-ai ales, vericule, să te chiombeşti la stele!

Lou Costello simţi primejdia, pentru că trăise toată viaţa în braţele ei şi fusese rănit de două ori la puşcaşii marini. Acolo mai învăţase un lucru: să recunoască o armă.

— Băi, Monte Cristo! scuipă, înşfăcând marginea mantiei.

Rămase cu ea în mână, prostit, şi vântul i-o repezi peste faţă, ca pe o palmă umedă. Când o îndepărtă furios, văzu că unul din capetele „telescopului” se afla în dreptul pieptului său.

— Pe el, băieţi! zbieră cu toate acestea.

Mercer Street, 03:45 AM

Simţea vocile milioanelor de oameni împresurându-l, auzea fiecare cuvânt rostit de ei şi mai rău, imaginile, visele le invadau pe ale lui, fără ca el să poată face ceva. Era ca un vas neîncăpător care avea să se spargă dintr-o clipă într-alta.

Chiar în timp ce vizualiza senzaţia, vasul se sparse şi se trezi în interiorul unui vas mai mare în care îl aştepta înţelegerea deplină. Înţelegea vorbele, imaginile, visele, înţelese

că a avut loc o trezire şi că ieşise dintr-un înveliş de piele mortificată pentru a se mişca nestingherit într-un trup nou, acoperit de o epidermă strălucitoare, ca aceea a măicuţei sacre din hruba întunecată şi călduţă, cobra sfântă după fiecare purificare.

Se dezmetici în mijlocul străzii. Maşinile şuierau pe lângă el reci, periculoase.

— Măscărici nenorocit! zbieră un şofer de taxi care frânase la doi centimetri de genunchii lui. Mai bine i-ai trage-o mă-ti!

Se refugie pe cealaltă parte a străzii, într-un gang, tremurând încă de frig. Înţelesese tot ce-i strigase omul acela. Şi din nou milioane de cuvinte şi gânduri năvăliră pe ferestrele minţii sale, dar de data asta era pregătit. Cu un gest reflex le închise pe cele mai multe, lăsându-se pătruns doar de ceea ce-l trezise din somnul fără sfârşit: un gând negru-cafeniu care-i dăduse târcoale încercând să-l ucidă în braţele mamei sale şi apoi în singurul său vis, luminat doar de torţele discipolilor şi feţele maeştrilor.

Deodată frigul şi ploaia încetară să-l mai tortureze, iar tremurul îl părăsi. La ieşirea din gang cercetă cu ochi mari pieliţa fină care-i acoperise braţele până mai sus de cot şi continua să-l cuprindă. Îşi simţi întreg corpul supus acestei metamorfoze, iar când plimbă palma în sus, peste abdomen, simţi o uşoară împotrivire, ca şi cum suprafaţa ar fi fost acoperită cu mii de solzi minusculi, tăioşi. Îşi înăbuşi strigătul.

Canaal Street, 08:20 AM

Era chioară de somn. Kunzlick vedea asta, dar se feri să-i arate compătimire fiindcă şi altă dată îşi ascuţise ghearele pe pielea lui. De câte ori o fura cu coada ochiului îi venea s-o mănânce. Frână în ultima clipă, aproape buşind maşina din faţă.

— Ce faci, Kunzlick? îl întrebă când lovi parbrizul cu capul.

— Iartă-mă, se bâlbâi el. Iartă-mă, Rosita!

Era cel mai chipeş poliţist din secţie, dar când se aflau faţă-n faţă i se părea că uniforma stă pe el ca la uscat.

— Pentru tine sunt Gonzales, Kunzlick. M-a rugat O'Donell să-i ţin locul. De-asta am ieşit din plapumă, nu ca să-mi arunci ocheade de tăuraş în călduri. Şi dacă-ţi dai liber la mâini, ca ultima oară, rondul ăsta se termină urât pentru tine.

Măcar avea un pretext să oprească maşina şi s-o privească. Sânii ei ar fi putut ei singuri să aresteze un răufăcător periculos.

— E-n regulă, sergent, n-o să se mai repete.

Canal Street părea definiţia pentru mizerie. Ploaie, zgomote obscene. Spre West Broadway, în dreptul unei dughene cu efecte de-ale tuturor armatelor din lume, tresări aţâţată.

— Unde? întrebă Kunzlick frânând.

Ea i-l arătă cu degetul, pe partea cealaltă a străzii. Se clătina, ţinându-se de pereţi, dar asta nu e ceva care să rupă gura târgului, mai ales când târgul aduce cu un centru de dezintoxicare.

— Hei, sarge, un nenorocit ca atâţia alţii.

— E unul din fraţii Costello. Cel mai mare. Ziua ţin o trupă de zburători la „Mascagni”. Noaptea încalecă pervaze.

— Fraţii cum? Gonzales, aici nu-i tarlaua noastră. Nici mie nu mi-ar plăcea să opereze altcineva arestări în sectorul meu.

— Nu facem întotdeauna ce ne place, întoarce!

Nu-i fu deloc greu să-l repereze la capătul unui gang, într-o magazie părăsită. O intriga starea în care se găsea Lou Costello, omul cu nervi de oţel. Era imprudentă, dar Kunzlick ce păzea?

— Stai acolo, Costello! strigă, cu mâna pe patul pistolului.

O vedea prin ceaţă. Creierul era un terci călduţ în care bolboroseau gânduri. Şi aşa îşi amintea că-i urăşte pe poliţişti. De târfele din NYPD ce să mai zici? Duse mâna la buzunar.

Kunzlick îl prinse de încheietură şi-l răsuci, buşindu-l cu nasul de peretele din faţă. Apoi îi depărtă picioarele, îi întoarse mâinile la spate şi-i puse cătuşele.

— Grozav, făcu plictisită Gonzales. Acum mi-ai salvat şi viaţa.

Lou Costello tatonă realitatea. Era important ce i se întâmpla acum? Era mai importantă moartea fraţilor săi? Îşi aminti ca pe un fapt lipsit de importanţă, că după ce Eddy fusese tăiat în bucăţi, una din ele îi plânsese în braţe. Nu se întâmplase în urmă cu câteva ore, ci cândva, în alt secol. Tot ce voia era să doarmă.

Gonzales îl percheziţionă rapid şi descoperi, în afara petelor de sânge, urmele pe care curelele ventuzelor le lăsaseră în palme, ca nişte cicatrice roşii.

— Frăţiorii au lucrat azi noapte. Să-l ducem la maşină.

— Ce e cu el? întrebă curios Kunzlick.

— Habar n-am. Pare să fie şocat.

Johnny Leader ieşi atunci din umbra unei firide.

****

De când intrase în afaceri, pe Frankie Saigon îl lovise înţelepciunea. „Ce-i viaţa?”, se întreba între rafturile cu vechituri prin care sărăntocii care aveau pretenţia să-i numeşti clienţi îşi băgau degetele murdare. „Se nasc stele, mor galaxii. Speciile dispar de pe faţa pământului”. Ajungea mereu la pasajul ăsta când constata resemnat că rafturi întregi de tricouri şi jeanşi peticiţi dispar din magazinul său fără să lase ceva în urmă. Îşi amintea clar că pusese aici un hanorac „Chicago Bulls”, de bumbac, în bună stare. Frankie Saigon puse ochii pe unul mărunţel, dar hoţul ar fi putut fi oricare dintre ei. Toţi aveau mutre de hoţi.

O sută de metri mai încolo, Rosita Gonzales din NYPD evaluă rapid hanoracul. Nu făcea parte din preferinţele sale vestimentare, iar individul care-l purta avea mari şanse în finala Cupei suspecţilor. Lui Kunzlick nu-i purta de grijă. El era fan „Lakers”, nu-i înghiţea pe cei de la „Chicago”. Într-adevăr, Sidney Kunzlick veni lângă ea, masiv, ostil, stăpân pe situaţie.

— Pune-ţi mâinile pe ceafă şi apropie-te încet!

Johnny Leader făcu un pas, ridicând mâinile. Poliţiştii, suspicioşi şi atenţi, nu prezentau un pericol imediat. Femeia era calmă. În mintea bărbatului citi o puternică dorinţă de a-i plăcea ei, de a o proteja cu orice preţ. Mai făcu un pas.

— Rămâi acolo, îi ordonă Gonzales.

Atunci se petrecu ceva. Lou Costello se întoarse, cu privirea tulbure. Leader recunoscu emanaţia negativă, duhoarea care-l stârnise, trezindu-l din somnul îndelungat şi care îl mânase toată noaptea prin frig, prin luminile oraşului. În pupilele fixe şi dincolo de ele recunoscu Răul. Trebuia să afle de unde vine.

Sid Kunzlick întinse braţul spre Costello. Când degetele ajunseră la orizontală, uită ce trebuie să facă. Încercă din nou.

— Bucăţi… murmură Lou Costello. Sânge... Bucăţi…

— Ce dracu’, se înfurie Gonzales.

Nu-şi putea mişca picioarele. Vru să scoată arma din toc,

dar nu-şi mai amintea unde o pusese.

— Nu mişcă nimeni, rosti greu. Kunzlick, cheamă ajutoare!

Ceva îi spuse că el n-o să cheme pe nimeni, nici acum, nici o sută de ani de acum încolo. Apoi nu se mai putu mişca deloc.

— Priveşte-mă, făcu Johnny Leader.

Glasul lui nu era ceva de care să nu ţii seama. Ascultându-şi-l, Leader însuşi trecu pragul unei alte lumi, accesibilă unor altfel de simţuri decât cele omeneşti. Lou Costello se repezi cu capul înainte în puţul care se căscase sub pleoapele ochilor aceia şi căzu multă vreme.

— Spune, îi ceru Johnny Leader.

Îi întinsese un fir de păr de care conştiinţa lui Costello, în picaj, se agăţă în ultima clipă.

— El... ucide..., zise de parcă ar fi fost ultimele lui cuvinte. Sus... cer... ploaia... Juan... Juan...

Johnny Leader nu mai avu nevoie de altceva. Nu vorbele îl interesau, ci ceea ce declanşaseră ele. O succesiune de imagini mai rapide chiar decât lumina. Citi lacom tot ce scriau ele.

„Juan, zi-i puştiului s-o lase mai moale!” Ninja aşteptându-i sub cerul duşmănos, ploaia aspră, furia. „Poate-a uitat să-şi ia portofelul” (Eddy) „Până jos ş-un gagiu se schimbă la faţă.” (Lou Costello) „Datoriile sunt plătite.” O împletitură lăptoasă iese din oglinda telescopului şi rupe bucăţi mari din Eddy. Eddy plânge. Viaţa i se scurge repede. Cu fraţii lui poate să urce până la cer. Juan e ajuns din urmă. Picioarele îi zvâcnesc mult timp după ce a murit. Ninja calcă pe spinarea lui, către cel de-al treilea frate. Dar Lou Costello nu mai e la locul său. Ninja ascultă ploaia. Picăturile ascund respiraţia vânatului. E moarte peste tot şi moartea acoperă zgomotul vieţii. Ninja fixează aparatul care a adus moartea pe un trepied. Priveşte multă vreme prin el, spre Empire State. Un cadran luminează. Un număr: 1132. Numărul pâlpâie. Lou Costello coboară peretele de oglinzi, nebun de spaimă. El strigă: „Doamne! Doamne!”. Oraşul vine spre el în mare viteză.

— Ce este peretele de oglinzi? şopti Johnny. Care este acoperişul acela, aproape de cer?

„Nebun de spaimă.”

— Unde este peretele de oglinzi? Arată-mi-l!

„Doamne! Doamne!” Oraşul vine spre el în mare viteză.

Johnny Leader clipi des, iar Lou Costello căzu încet, mai întâi în genunchi, apoi pe-o parte. Comunicaţia se oprise.

Se întoarse către Rosita Gonzales. Un frison puternic o scutură din cap până-n picioare.

— Trebuie să-l găseşti pe hanshi Masayoshi, îi spuse cu blândeţe irezistibilă, în timp ce-i modela ultima rămăşiţă de împotrivire în favoarea lui. Sunt Johnny Leader.

Ea dădu din cap ascultătoare.

— Trebuie să-i povesteşti lui hanshi Masayoshi. Trebuie să-i povesteşti asta.

Dirija spre ea tot ce luase de la Costello. Imagini, senzaţii, teamă. O clădea peste cap, dar nu putea alege. Avea să reziste.

— Luăm maşina voastră, îi spuse Johnny Leader lui Sid Kunzlick. Nu mai este timp. Ceva rău se petrece.

Acesta îşi mişcă mai întâi o mână, apoi pe cealaltă. Pentru el, lucrul cel mai important de pe lume, mai important decât propria-i viaţă, era să-l asculte pe omul din faţa sa. Un licăr de luciditate îi dădu totuşi târcoale când Johnny Leader lepădă hanoracul. O epidermă fină, strălucitoare, îi acoperea trupul. La fiecare gest, ţesătura de muşchi făcea ape, unduia amintind de mişcarea continuă şi periculoasă a unui şarpe. A unei cobre.

* * *

— Femeia aceasta spune adevărul, interveni calm în discuţie Hachiro Masayoshi. Omul acela este Jimmu.

— Johnny Leader, tălmăci Aaron Cochran pentru agentul special Barnard, care-i privea pe rând încercând să descopere care dintre ei este autorul farsei.

Privi spre sergentul Gonzales. Văzu o femeie la capătul puterilor, căreia în mod sigur nu-i ardea de glume.

— O.K., spuse, dacă punem totul cap la cap nici nu se poate altfel. Avem un pacient, în comă de patruzeci de ani, care pleacă noaptea de la spital. Avem un şofer de taxi care-l întâlneşte gol puşcă, la trei dimineaţa, mai jos de SoHo. Avem doi ofiţeri de poliţie hipnotizaţi, în plină zi, de un fel de om-şarpe şi coşmarul unui găinar din care reiese că un fel de maşină infernală a fost instalată pe acoperişul unui zgârie-nori, de către un fel de ninja. îmi plac „Dosarele X”, dar nu cumva îmi cereţi prea mult? Urmează debarcarea micilor marţieni, aşa-i?

Îi cercetă din nou, şi renunţă la zâmbet. Rosita Gonzales adormise. Aaron Cochran evită să-l privescă în ochi. Masayoshi şi Vern Cochran îl urmăreau gravi. Experienţa îi spunea că nu trebuie să-i neglijeze. Erau prea mulţi pentru a fi cu toţii nebuni.

— Bine, spuse. Ce înseamnă 1132? Ce înseamnă numărul de pe cadranul aparatului acela?

Îl câştigaseră.

— O clădire pe Broadway? sugeră Aaron Cochran.

— O oră, spuse Hachiro Masayoshi.

Barnard îl fixă deodată interesat. Ceva începea să se lege.

— Poate fi un punct de plecare. Spuneţi-mi, domnule Masayoshi, sunteţi convins că Johnny Leader e în deplinătatea facultăţilor mintale?

— Absolut convins.

Vern Cochran interveni iritat.

— Unde vrei să ajungi de fapt?

— Nu înţeleg de ce se ascunde de noi, mărturisi Barnard. La Beth Zion mi-aţi sugerat o istorie privitoare la un eveniment... neplăcut, care urmează să se petreacă şi care l-a determinat pe pacientul model să acţioneze. Nu înţeleg însă de ce nu ne lasă să-l ajutăm.

Hanshi Masayoshi pricepu că trebuie să răspundă.

— Este ceva care nu poate fi separat de trecutul lui Jimmu. Ceva atât de strâns legat, încât numai după ce îl va înfrunta el însuşi va putea să trăiască din nou printre noi. Şi apoi... Şi apoi, nu mai are timp. Se petrece acum, în vreme ce noi vorbim.

Instinctiv, Barnard îşi privi ceasul. Acele indicau 10:55.

— Undeva răul pulsează extrem de puternic. Nu înţelegi? E ca o chemare căreia el nu poate să-i reziste. E aspirat în direcţia aceea şi nu se poate împotrivi.

Vern şi Aaron Cochran schimbară o privire rapidă.

— O.K., făcu Barnard, ziceam că numărul acela poate reprezenta, de fapt, o oră. E logic că nu poate fi vorba decât despre 11:32. AM? PM? Ce reprezintă ea?

— Din moment ce Johnny ne-a transmis că nu mai e timp, spuse Vern Cochran, presupun că e vorba de 11:32 AM. Dumnezeule, dacă am putea să aflăm unde se găseşte...

Unul dintre oamenii lui Barnard vârî capul pe uşă.

— Tom, au găsit maşina. Ofiţerul Kunzlick e confuz, dar medicul spune că se descurcă cu el.

— Arată-mi, ceru Barnard ridicându-se în picioare.

Se apropiară de unul dintre pereţi, care susţinea un plan uriaş al oraşului. Gonzales veni şi ea, clătinându-se.

— Aici, spuse agentul, intersecţia lui Third Avenue cu 40th Street.

Barnard făcu ochii mari. Acum chiar se lega ceva, dar era încă destul de confuz. O idee de milioane îi dădu târcoale. Îi mai lipsea un fleac, un ingredient, ca să facă explozie. Ridică receptorul şi formă rapid un interior. Pe măsură ce asculta, simţea tot mai acut lipsa aerului.

— Ce este? făcu Vern Cochran.

Barnard luă un creion şi se apropie aţâţat de plan.

— Au reuşit să scoată ceva de la Costello. Toată lumea e convinsă că şi-a pierdut minţile. Dacă e să luăm în seamă spusele lui, azi-noapte el şi frăţiorii lui au livrat o comandă la cererea bine susţinută financiar a unui soi de spadasin.

— Ninja, spuse simplu Masayoshi.

— Ce fel de comandă? întrebă Aaron Cochran.

— Au cărat un tun, sau cam aşa ceva, pe acoperişul lui World Trade Center. Frăţiorii sunt morţi, zice Lou.

— Un tun? strigă Aaron. E cea mai afurisită gogomănie...

Barnard îl opri cu un gest.

— Să presupunem că spune adevărul. Îi cunoaştem cazierul, e un tip prea dur ca să se piardă cu una, cu două. Să presupunem că pe World Trade Center se află o armă teribilă care se va declanşa la ora 11:32 AM.

Îşi privi din nou ceasul: 11:15.

— Mai repede, ceru bătrânul Cochran.

— Care este ţinta acestei arme?

Rosita Gonzales făcu un pas înainte.

— Lou Costello spune că asasinul a privit multă vreme spre Empire State Building.

— Asta-i. Dar aici nu ne potrivim. De ce am dat de urma lui Johnny Leader atât de departe de Empire State Building? Au abandonat maşina de poliţie în apropiere de Naţiunile Unite.

Atunci se produse explozia mentală.

— Isuse! zbieră Barnard.

Îl urmăriră uluiţi cum mâzgăleşte cu creionul săgeţi pe

planul Manhattanului.

— Frăţiorii Costello au fost rupţi în bucăţi de un soi de rază, nu? Hei, să cheme cineva un elicopter! Raza pleacă de pe World Trade Center şi loveşte Empire State Building. Ce se întâmplă după aia? Ce se întâmplă dacă nu asta e ţinta?

— Ricoşează, spuse Aaron Cochran.

— Exact. Nu trebuie să fii un mare specialist în ricoşeuri ca să-ţi dai seama că urmează Rockefeller Center. Dar nu ne oprim aici. Vine la rând Trump Tower.

— Aceasta e ţinta? întrebă Vern Cochran.

— Nu, interveni Hachiro Masayoshi. Ultimul ricoşeu deviază raza spre sediul Naţiunilor Unite. În această zonă au descoperit maşina pe care a folosit-o Jimmu.

— Dar pentru ce toate astea?

— Hei, strigă din nou Barnard, a chemat cineva elicopterul ăla blestemat? Singura noastră şansă e să ajungem la timp pe World Trade Center.

Îl priviră aiuriţi.

— Domnilor, este o partidă de biliard de câteva mile bune. O partidă de biliard unică în istorie, cu o lovitură decisivă. Ţinta loviturii finale este sediul Naţiunilor Unite. Este ora 11:28 AM. La 11:30 AM, Preşedintele Statelor Unite şi Preşedintele Rusiei susţin în parcul Naţiunilor Unite o conferinţă de presă.

United Nations, 11:20 AM.

Peluza era răcoroasă şi moale. Trecu ca o umbră printre copacii de la marginea parcului şi se apropie de prima poartă improvizată, unde agenţii mânuiau detectoare şi verificau înmănuşaţi bagajele ziariştilor. Când ajunse în dreptul lor, îl priviră fără să-l vadă, fiindcă trupul său reflecta imaginea frunzişului şi a cerului pe care alergau scame fumurii de nor. Soarele prindea putere. Căldura lui îi făcea bine.

Simţi din nou atracţia răului. Pulsa undeva spre dreapta, tot mai distinct. Venea din spatele unui pâlc de mesteceni cu coaja albă, spălată de ploaia ultimelor zile. Porni într-acolo, mai iute ca vântul. Iarba îi înlesnea goana.

* * *

„Înţelegem foarte bine temerile dumneavoastră, răspunse vocea de la celălalt capăt al firului. Totuşi, dispozitivul alocat

pentru protecţia Preşedintelui este impecabil. Vă asigurăm că s-au luat toate măsurile necesare. Viaţa Preşedintelui nu va fi nici o clipă în pericol.”

— Nu vă cer decât să amânaţi conferinţa de presă cu o jumătate de oră, zbieră Barnard în receptor.

În jurul său nu mai respira nimeni.

— Am dovezi că se pune la cale un atentat, spuse. Nu mai e nici o clipă de pierdut. Un elicopter de-al nostru se îndreaptă chiar acum spre World Trade Center. Se va trage de acolo asupra celor doi preşedinţi.

„Înţelegem foarte bine temerile dumneavoastră, reluă răbdătoare vocea. Totuşi, World Trade Center nu se află în zona de atenţie a dispozitivului de pază, fiind la mare distanţă de obiectiv. Toate celelalte clădiri înalte din jurul obiectivului se află în atenţia oamenilor noştri, conform procedurilor.”

— Şi dacă într-o zi o să se tragă asupra ta din Lună, ai să spui că nu e regulamentar? ţipă Barnard scos din sărite.

„Înţelegem temerile dumneavoastră. Un atentat având drept sursă Luna este foarte puţin probabil.”

* * *

— Nu încerca să mă pierzi din priviri, spuse Ninja. Am jupuit şerpi mai veninoşi ca tine când eram încă un băieţel. Ca să ţi se spună Cobra trebuie să fii la fel de temut ca ea. Iar ţie nu ţi-a mai rămas timp pentru asta.

Era înveşmântat ca şi atunci, la templu, în pânză cafenie, şi-şi purta săbiile pe spate. Trecuse şi el de primele filtre, iar paznicii nu-l văzuseră, pentru că nu voise să se lase văzut.

Johnny Leader se deplasă încet, fără să-l slăbească din ochi. O linişte uluitoare punea stăpânire pe fiecare moleculă a trupului său. Înţelese că în sfârşit şi-a întâlnit destinul.

— Ţi-l aminteşti pe tatăl meu? continuă monoton Ninja. Era un om de onoare. Se războia doar cu bărbaţii adevăraţi, deşi puţini dintre voi meritau numele ăsta. Poate că s-a gândit la mine, la propriul său fiu, atunci când v-a lăsat pe tine şi pe cea care-ţi dăduse viaţă să coborâţi pe pământ şi să ne aduceţi blestemul.

Soarele strălucea acum în spatele lui Johnny Leader.

— Erai un băieţel. Ca băieţelul care a adus urgia peste familia mea. „Little Boy”. Mama şi surorile mele au pierit în

chinuri îngrozitoare. S-au chinuit luni de zile. Am jurat să vă urmăresc, pe tine şi pe ai tăi, dincolo de timp. Dacă ai să trăieşti o mie de vieţi, eu am să trăiesc tot atâtea şi am să te învăţ o mie de morţi.

— Vorbeşti prea mult pentru un războinic, spuse Johnny întărâtându-l. Nu mai avem timp.

United Nations, 11:28 AM

Preşedintele Clinton îl privi câteva clipe fără să spună nimic. Italianul începea să-l scoată din sărite, dar era prea strâmtorat cu timpul ca să mai ţină seama de nuanţe.

— Ei bine, domnule Preşedinte, îşi reprimă primarul Giuliani un zâmbet amar, ştiţi bine că n-am să pun în pericol vieţile atâtor oameni, concetăţeni de-ai mei, pentru câteva capete încoronate şi un bairam cu pişcoturi.

— Ei bine, Rudy, îi răspunse cu tonul Preşedintelui Statelor Unite ale Americii, ce rahat mai vrei să răscoleşti? Aproape că i-ai dat papucii lui Fidel, iar pe arab l-ai scos din sala de concerte înainte de pauză. Vrei să trimit acasă o sută şi ceva de şefi de state doar pentru că tu nu eşti în stare să te ocupi de un tip scăpat de la balamuc?

Câteva secunde se înfruntară din priviri.

— O să accept bucuros astfel de predici, spuse Giuliani printre dinţi, când o să fiţi ales primar al oraşului New York.

Preşedintele prinse ideea din zbor.

— Cât timp sunt numai Preşedintele ţării am să ţin totuşi afurisita de conferinţă de presă la ora la care am stabilit-o. Ştii bine că rusului îi sare ţandăra ca unui urs înţepat de albine.

* * *

Hanshi Hachiro Masayoshi avu un spasm involuntar. Aaron Cochran, al cărui umăr se nimerise sub degetele bătrânului, scoase un geamăt de durere.

— Jimmu, bolborosi Masayoshi. E timpul.

Ninja aştepta de prea multă vreme. Se arcui fulgerător pe spate, punând palmele pe pământ. Între degetele de la picioare ţinuse shaken stelate, care-şi luară zborul spre Johnny Leader. Acesta le opri cu uşurinţă. Când îi atinseseră pielea palmelor, scoseseră scântei mici, galbene.

Încercă din nou să-i prindă privirea. Ninja era prea

puternic pentru asta. Abia avu timp să eschiveze prima lovitură de sabie, dar o prinse în timpul mort şi din săritură o frânse pe genunchi. La o sută de metri depărtare, unul dintre agenţi fu de acord că se întâmplă ceva printre mesteceni şi ceru un binoclu. Apoi renunţă să anunţe echipa mobilă.

— N-am să te omor repede, spuse Ninja. Am o veşnicie întreagă înaintea mea.

Un sunet sub limita audibilului îl paraliză pe Johnny o fracţiune de secundă. Prin faţa ochilor îi trecură frânturi de imagini din noaptea aceea, ultima noapte a copilăriei sale, chipul lui sensei Fuchida, sângele ţâşnind din nările discipolilor când sensei născocise un astfel de sunet. Apoi reveni în realitate.

Era prins într-o plasă rezistentă, cu ochiuri dese, care-i împiedica mişcările. Ninja îi dădu ocol, cercetându-l mai degrabă curios şi amuzat.

— Noapte bună, şopârlă, îi zise.

Atunci soarele îi suflă în ceafă, îndemnându-l. Simţi că în el se petrece încă o metamorfoză. Ceva ca o sevă urca din adâncurile sale, croindu-şi drum către suprafaţă. Veninul. Când Ninja îl apucă de braţ, solzii minusculi şi strălucitori se deschiseră tăind, otrăvind.

Ninja urlă. O cantitate însemnată de venin îi intrase în sânge, îl simţea alergând acolo. Acum era o cursă pentru propria-i viaţă. Dispăru.

Johnny Leader se scutură. Plasa căzu zdrenţuită pe iarbă.

* * *

Elicopterul se apropie în mare viteză de World Trade Center. Curenţii de aer erau atât de puternici, încât aparatul se clătină ca un om beat.

„Gonzales, mă auzi? răsunară din radio strigătele lui Barnard. Mai aveţi un minut. Vezi ceva?”

— Negativ, răspunse Rosita Gonzales de pe scaunul din dreapta pilotului.

În spatele său, cei doi genişti cercetau şi ei terasa clădirii.

— Dă-i ocol! îi spuse Gonzales omului care ţinea manşa. Trebuie să fim pe direcţie cu Empire State.

„Mai puţin de un minut. Gonzales, dacă ursul o mierleşte în bârlogul nostru, ruşii n-au să ne-o ierte niciodată. Sunt în

stare să dezgroape războiul rece sau să scoată chiar diseară un submarin nuclear în rada portului New York. Gonzales...”

— Taci dracului odată, Barnard! ţipă sergentul. Acolo!

Pilotul dădu din cap. Văzură cu toţii „tunul” lui Costello.

11:31 AM

Alerga. În jurul său oamenii scoteau mici ţipete de uimire, dar era prea rapid pentru ca ei să fie convinşi că n-au avut o halucinaţie.

„Prieteni americani... această reuniune... un eveniment care confirmă bunele... e momentul să punem capăt... cu ocazia semicentenarului... prilej pentru... popoarelor prietene... jubileul...”

11:31:30” AM

Văzu de departe copertina foişorului în care se desfăşura conferinţa de presă. Fotografii îşi dădeau cu aparatele în cap, încercând să surprindă cât mai multe detalii pentru istorie.

„Mulţi dintre dumneavoastră, jurnaliştii, au afirmat zilele acestea că întâlnirea mea cu Preşedintele Clinton va fi un dezastru total. Ei bine, pot să confirm acum că dezastrul e numai în capetele voastre...” (Preşedintele Elţîn)

11:31:50” AM

Reuşise să ajungă neobservat în spatele foişorului. Când agenţii se întoarseră alertaţi de fâşâitul din iarba umedă, îi adună pe toţi într-o privire şi le porunci să stea liniştiţi. Ceea ce ei şi făcură.

„Preşedintele Clinton râde cu lacrimi când i se traduce gluma omologului său.” (CNN)

11:32:00 AM

Trump Tower. Văzu raza ucigaşă, ca o împletitură lăptoasă de lumină, venind, reflectată de una dintre ferestre, la înălţime. Clipele se dilatară, particulele abia se mişcau, avea tot timpul din lume. Primi raza în coşul pieptului, ca pe o îmbrâncitură. Trupul se încordă, pielea intră într-o vibraţie scurtă. Totul dură doar o fracţiune de secundă. Raza fu reflectată înapoi, pe calea pe care o urmase la venire. Auzi aplauzele jurnaliştilor, râsete.

11:33:00 AM

— Barnard, mă auzi? Credem că aparatul a fost minat. A sărit în aer înainte de a ne putea apropia de el. Ne întoarcem.

„Reuniunea s-a încheiat într-o atmosferă destinsă, cordială.” (CNN)

EPILOG

— Oamenii nu mai prezintă nici un fel de încredere, se plânse Aaron Cochran. Umblă zvonul că la conferinţa de presă n-au fost prezente decât sosiile celor doi preşedinţi.

Lumina amurgului se cernea densă prin ferestrele încăperii. La „Cochran & Cochran” amurgurile nu prea erau luate în seamă.

— Schimbă asta cu ceva datele problemei? întrebă Vern Cochran.

— Nu, recunoscu agentul Barnard. Chiar dacă le-am fi omorât numai sosia preşedintelui, ruşii ne-ar fi plătit-o cu vârf şi-ndesat. Vorba aceea: „gestul contează”. Şi-apoi, n-au destul simţ al umorului.

Hanshi Hachiro Masayoshi se apropie zâmbind protocolar.

— Regret că trebuie să vă părăsesc. Căile vieţii sunt nenumărate şi întortocheate, într-o bună zi voi avea imensa bucurie de a vă revedea.

Făcu o plecăciune. Înainte de a ajunge la uşă se opri, aşteptând întrebarea.

— Nu înţeleg de ce a dispărut, spuse Barnard. Acum, când totul s-a terminat cu bine, nimic nu îl împiedică să trăiască printre noi, să ia viaţa de la început. Doar dacă nu cumva...

Hanshi Masayoshi duse un deget la buze.

— Jimmu nu a pierit. El este undeva, aproape, lămurind ceea ce mai este de lămurit cu sine însuşi. După o vânătoare bună, Cobra trebuie să se odihnească. Poate că întâmplările nu s-au terminat încă. Poate că va reveni atunci când va afla cine este şi încotro se îndreaptă, care este menirea lui pe lume. Poate că se va întoarce de câte ori va fi nevoie de el. Sau poate că va reveni, pur şi simplu, atunci când îi va fi frig şi foame. Trebuie doar să avem răbdare. Se înclină din nou, politicos, şi ieşi.

SAMBA SUB STELE

— Nu vi se pare c-a-nceput să clipocească apa sub pervaz? suspină Aaron Cochran, cu degetele încleştate pe paharul de gin.

În biroul de la etajul 19 erau 70 de grade Farenheit, dar lui îi intrase frigul în oase. Primăvara newyorkeză nu e cea din clipurile publicitare care dublează vânzările la biscuiţi pentru câini. Ea se strecoară timidă printre clădiri, atât de timidă încât prima rafală de vânt o alungă dincolo de Houston, pe ţărmul Golfului Mexic. Oamenii îşi părăsesc greu aşternuturile, amăgiţi de faptul că până în dreptul etajului şase noaptea persistă ca mâzga. Sunt prinşi mereu pe picior greşit. Pe străzi, frigul le alunecă sub gulere şi prin burlanele mânecilor. În pieţe, soarele îi face să năduşească.

— Oricât de bun orator ai fi, tată, reluă mai bine dispus Aaron, încearcă să mă convingi că nu ne-ar prii acum o porţie zdravănă de soare, nisip fierbinte şi valuri, cât mai multe valuri!

Joel Barnard îl privi uimit. Nu se obişnuia cu felul lui de-a fi.

— Vern, se adresă el bătrânului avocat, e timpul să ne spui pentru ce ne-am adunat aici, astă-seară.

Vern Cochran veni mai aproape, părăsind peisajul ploios pe care i-l oferea fereastra. Ca de obicei, lăsase aprinse doar lămpile de birou, conferind încăperii un farmec misterios.

— Într-un fel, spuse, ai nimerit-o, Aaron. Azi dimineaţă, doamna Millis mi-a adus cu corespondenţa această telegramă.

Le înfăţişă triumfător petecul de hârtie. Aaron Cochran şi Barnard se aplecară şi citiră:

„Opt martie, hotel Corcovado, Rio de Janeiro, Matsushita”.

— Să fiu al naibii, fluieră admirativ Aaron, bătrânul samurai e mai hoinar decât Charlot. Credeam că s-a retras pe vârful muntelui Fuji, cu câteva cărţi sfinte şi-un Playboy.

Barnard dădu din cap a dojană.

— Ce crezi că vrea să spună, Vern?

— După părerea mea, asta înseamnă un singur lucru. Prietenul nostru are veşti importante şi vrea să ni le împărtăşească.

Ca în finalul unui act de operetă, tunetul zgudui ferestrele.

— A, nu, protestă Aaron, nu-i adevărat. Mi se întâmplă din

nou. Opreşte-te înainte să-mi spui că Matsushita vrea să ne întâlnim poimâine la Rio. Că va trebui să arunc într-o valijoară câteva cămăşi şi şosetele desperecheate pe care mai am timp să le găsesc în drum spre aeroport.

— Ai spus-o deja, observă Barnard, îndesând tutun în pipă.

— Aaron, îi explică răbdător Vern Cochran, Rio de Janeiro este în Brazilia. Cunoşti ceva despre clima acestei ţări?

Grimasa chipului fiului său se metamorfoză într-un zâmbet.

— Temperaturi între 68,5° F şi 89,9° F, turui el. Cer senin - 340 de zile pe an. Raiul iubitorilor de „tanga”.

— Ce este „tanga”? se interesă Barnard.

— Varianta braziliană pentru bikini, îl informă intrigat Vern Cochran. Aaron, te simţi bine?

— Dacă mă simt bine? Stai puţin. Memoria îmi funcţionează ca ceasul. Avem avion mâine dimineaţă la 9,14. Durata zborului New York - Rio de Janeiro este de 9 ore şi 30 de minute. Ba, nu! Avem o cursă chiar în noaptea asta, la...

— Se pare, opină fostul agent FBI suflând primul fum, că uneori insolaţia o ia înaintea expunerii la soare. Despre ce crezi că vrea să ne vorbească Hachiro?

— Din parte-mi, poate să ne ţină un curs de surfing pe lama unei săbii, zise Aaron. Copacabana, fereşte că vin!

Nu mai era mare lucru de discutat cu el. Vern Cochran încetă, în sfârşit, să se plimbe prin cameră.

— Nu-i greu de ghicit de ce are nevoie de noi.

— De acord, făcu Barnard. Deşi laconic, mesajul lui e cel al unui om care a descoperit o urmă.

Aaron căzu din visul cu valuri, soare şi nisip.

— Staţi niţel, mormăi el, despre ce vorbiţi?

Tatăl său îi puse o mână pe umăr.

— Hanshi l-a găsit pe Johnny Leader. Cobra a ieşit din cuib.

* * *

În holul hotelului Corcovado, larma oraşului cu opt milioane de locuitori încetă brusc. Drumul de la aeroport, în coloana automobilelor mai temperamentale chiar decât proprii şoferi, pe linia limpedei Lagoa, până sub colina Christului

pietrificat, pălăvrăgeala omului de la volan, beţia de culori, îl storseseră pe Aaron Cochran ca pe o lămâie. Tatăl său era tot mai bine dispus.

— Am nevoie de răcoare şi o săptămână de somn, îi avertiză Aaron, repezindu-se în zâmbetele recepţionerilor.

Barnard dădu din umeri.

— Vreun mesaj pentru domnul Cochran?

Recepţionerul se întoarse să verifice.

— Nu e nevoie, zise Masayoshi, care răsărise ca din pământ.

Îl priviră uimiţi. Hanshi îmbrăcase o bluză cu mânecă scurtă, pe care se vărsase un curcubeu întreg. Pantalonii scurţi şi sandalele făceau din el unul dintre sutele de mii de brazilieni model. Cine ar fi crezut că bărbatul bronzat are o sută doi ani?

— Mă bucur nespus să vă revăd, prieteni, murmură el înclinându-se. E mai bine de un an de când ne-am despărţit.

— Ne bucurăm şi noi, hanshi, îi răspunse Joel Barnard, cu reflexe mai rapide. Ce vânt te aduce în Brazilia?

Masayoshi privi într-o anume direcţie.

— Un proverb spune: „Patru bărbaţi nu pot să aibă opt urechi”. Ar fi mai bine să vă conduc în apartamentul rezervat.

Urmărindu-i privirea, observară un individ care se oprise la câţiva paşi, încercând să-şi ascundă interesul pentru discuţia lor.

* * *

Zece minute mai târziu se sfătuiau la adăpost de urechile indiscrete. Prin fereastră ajungea până la ei muzica păienjenişului de artere, strigătele sutelor de mii de copii ai străzii. Seara îşi intra în drepturi. O feerie luminoasă se năştea încet.

— S-a întâmplat acum doi ani, prin iunie, spuse Hachiro Masayoshi. Presa s-a agitat atunci, dar nu prea mult. Era în plină desfăşurare a Cupei Internaţionale.

— Cupa Mondială, îl corectă zâmbind Aaron Cochran. Japonezii nu sunt pasionaţi de soccer, hanshi?

— Uneori. În sfârşit, cu ajutorul domnişoarei Gerais, m-am descurcat în mulţimea de ziare şi am găsit ce mă interesa. Era copia unui articol de pagina întâi.

Extratereştrii în excursie? Un OZN

dispare înghiţit de junglă. Aterizare controlată sau catastrofă?

Surse din comandamentul Forţelor Aeriene confirmă evenimentul petrecut noaptea trecută la 300 de kilometri vest de Manaus, pe cursul inferior al lui Rio Negro. Potrivit operatorilor radar, un obiect zburător neidentificat a survolat zona timp de şase minute, la o altitudine de opt sute de metri, după care a dispărut într-o regiune neexploatată a pădurii amazoniene. O patrulă a încercat fără succes să culeagă alte mărturii despre posibila aterizare a unei nave extraterestre. Nu au fost identificaţi deocamdată martori oculari. Cercetările sunt îngreunate de condiţiile dificile. Vom reveni cu amănunte.

— Cine este domnişoara Gerais? se interesă Aaron Cochran.

— Astrud Gerais e cercetător la Institutul Naţional de Etnologie, îi răspunse Masayoshi. Tatăl ei este colonel de poliţie la Manaus. Mi-a fost discipol în urmă cu mulţi ani.

— Mică-i lumea! se minună Cochran.

— Oricum, Astrud mi-a dat de veste acum două săptămâni că un tânăr cu semnalmentele lui Johnny Leader a fost întâlnit de patrulele colonelului Gerais în apropierea unei aşezări a băştinaşilor de pe malurile râului Rio Negro.

Vern Cochran şi Barnard se priviră rapid.

— Excelent, făcu Aaron. Un sălbatic rătăcit în pădure, hrănindu-se probabil cu delicioase rădăcini şi furnici pane, seamănă cu Johnny Leader. De ajuns ca să dăm fuga dintr-o parte într-alta a globului pământesc.

Cineva ciocăni la uşa apartamentului.

— Musafiri? se miră Aaron.

Masayoshi se duse să deschidă. Reveni însoţit de o tânără mulatră a cărei frumuseţe îngheţă replica pe buzele lui Cochran.

— Sunt Astrud Gerais, spuse ea în engleză. Hanshi Masayoshi mi-a vorbit despre voi. Am să vă ajut să daţi de urma lui Johnny Leader.

— Hm, făcu Aaron. Lansăm peste Amazonia câteva fotografii de-ale dumneavoastră şi pariez că iese singur din

bârlog.

Astrud îl privi amuzată.

— Mi-e teamă că lucrurile sunt mai serioase. Nu vom folosi fotografia mea, ci originalul. Noi doi vom străbate bazinul mijlociu al Amazonului, pentru a-i lua urma lui Johnny.

Aaron Cochran se înecă în mijlocul sorbiturii.

— Mi se pare că mă inviţi la plimbare printre şerpi anaconda.

Hachiro Masayoshi îi privi pe rând, pe măsură ce le vorbea.

— Astrud e o excelentă cunoscătoare a pădurii amazoniene. Pot spune că s-a născut într-un coş de liane. Nu ai de ce să te temi, Aaron. În plus, colonelul Gerais vă va susţine cu oameni.

— M-am mai liniştit, făcu Aaron. Mi-amintesc cum m-am urcat într-un pom, când eram mic. Nu e mare diferenţă, nu-i aşa?

Vern Cochran interveni în discuţie.

— Ai un plan, Hachiro?

— Vom profita de experienţa lui Joel şi vom acţiona aici, la Rio. Sunt şanse să descoperim pe plajă ceea ce ne interesează.

— Unde-i dreptatea? protestă din nou Aaron. Sunt convins că pe plajă aş putea descoperi şi eu ce mă interesează.

— Hanshi posedă informaţii conform cărora la Rio se află cineva a cărui simplă prezenţă înseamnă pericol pentru milioane de oameni nevinovaţi, zise Astrud. Cineva pune la cale o crimă.

— Ninja? şopti Vern Cochran şi numai şoapta îi făcu pe toţi să se înfioare. Credeam că nu vom mai trăi acest coşmar.

Masayoshi încuviinţă tăcut.

— Rămân altele de lămurit, nu se lăsă Aaron Cochran. Care-i legătura între obiectul căzut pe Rio Negro şi Johnny Leader? Şi încă o întrebare simplă: de ce credeţi că poliţia şi armata nu s-ar descurca mai bine decât micul nostru grup de comando?

Înţelese din tăcerea celorlalţi că pusese degetul pe rană.

— Atât Ninja, cât şi Cobra vor ceva care se află în acel obiect, vorbi japonezul. Oriunde s-ar afla, Jimmu simte prezenţa lui Ninja. Răul e singurul motiv pentru care s-a trezit din somnul său.

— Poliţia nu a luat în serios ipoteza unei nave

extraterestre, urmă Astrud. Fiecare clipă este preţioasă şi trebuie să ne pregătim imediat de drum. De acord, domnule Cochran?

— Cât mai suntem în civilizaţie, aş prefera să-mi spui Aaron, zise el fără vlagă.

* * *

La Manaus află ce vrea să zică de fapt expresia „căldură infernală”. Erau 82 de grade Farenheit. Dogoarea emana din asfaltul acestui oraş modern care mai păstra, pe alocuri, aerul târgului ce fusese cu un secol în urmă, înainte de explozia comerţului cu cauciuc. Aaron avu impresia că lichidul din paharele de coctail cu umbreluţe fierbe. Când colonelul Raul Gerais, cel mai corpolent bărbat din zonă, deschise capacul aparatului de gheaţă, îi veni să se arunce acolo cu capul înainte.

— Toate astea îmi amintesc de Melville, spuse Gerais. Taipi, de exemplu. L-aţi citit pe Melville, domnule Cochran?

Blestemând, Aaron dădu din cap. Transpiraţia îi înceţoşase privirea. Grăsanul din faţa lui părea că se simte ca peştele în apă.

— O ţigară de foi?

— Domnul Cochran n-ar fi de acord să mărească temperatura în încăpere nici cu o miime de grad, interveni Astrud Gerais fără ca vreun muşchi al feţei să-i tresară.

Pentru ea, la urma urmei, îndura toate chinurile iadului.

— Înţelegi că oficial nu-ţi pot oferi sprijinul, spuse colonelul. Armata n-a identificat obiectul, dar extratereştrii nu sunt preferaţii oficialităţilor, şi cu atât mai puţin ai poliţiei.

— Deci? făcu Astrud.

Afişa cele mai frumoase picioare care aveau să străbată vreodată pădurea amazoniană, gândi Aaron, departe de discuţie.

— Dacă e vorba despre o persoană dispărută, atunci sunt dator să-ţi dau tot concursul. Locotenentul Morena şi doisprezece oameni vă vor asigura protecţia.

— Protecţia? tresări Aaron.

— E ceva formal, râse colonelul. Babele povestesc despre un trib uitat de lume, care cică ar mai cocheta cu canibalismul. Basme. Oamenii mei sunt călăuze exclente. Ştiu să facă un foc, să vâneze, sunt bucătari pricepuţi. N-o să vă plictisiţi cu ei.

— Sunt sigur, mormăi Aaron. Detest să fiu mâncat, colonele. În ghidul turistic al frumosului Manaus sunt descrise alte specialităţi: „Tucunare”, de exemplu. Şi „piracuru”, cel mai mare peşte de apă dulce din lume. Mi-ar plăcea să devorez unul mâine.

— Şi conservele sunt delicioase, îl informă Astrud Gerais. Plecăm în zori.

* * *

Umezeala le lipise hainele de corp. Înaintau din ce în ce mai greu. Şalupa îi lăsase în aval de confluenţa lui Rio Negro cu Rio Branco. Aaron o urmărise resemnat, îndepărtându-se. Cale de mai multe mile, apele întunecate ale unuia din râuri curgeau alături de cele deschise la culoare ale celuilalt, fără să se amestece.

Porni în urma grupului de militari şi o ramură elastică îl plesni peste faţă. Se simţea ridicol în hainele lui Indiana Jones. New York-ul îi părea acum un vis îndepărtat.

— *Me Tarzan, you Jane*, îi zise lui Astrud când veni râzând să-l scoată dintr-o groapă.

Ea se mişca extrem de uşor prin păienjenişul vegetal, stârnind admiraţia militarilor care văzuseră multe la viaţa lor.

Merseră până când poteca dispăru sufocată de explozia incredibilă a vieţii verzi. Din când în când unul din oameni lua legătura prin radio cu Manaus, comunicând traseul. Amazonul era o întindere imensă de ape şi insule de nepătruns, prelungi. Prin undele aproape nemişcate colcăia, de asemenea, viaţa.

Ziua n-o mai ducea mult. Locotenentul Morena alese locul de popas şi dădu ordine precise. În orele petrecute împreună, Aaron Cochran numărase şase cuvinte rostite de bărbatul acesta cu ochii duşi în orbite. Hotărât lucru, nu era o companie plăcută pentru un avocat obişnuit să se desfăşoare în săli arhipline.

Lângă foc simţi că i se închid ochii. Corpul îl durea ca şi cum tovarăşii de drum l-ar fi mărunţit metodic cu parul.

— Cum îţi place Amazonia? îl întrebă Astrud zâmbind.

El mormăi, sorbind ceea ce ei numeau cu generozitate ceai.

— Încă n-aţi văzut partea cea mai interesantă, interveni în mod cu totul neaşteptat locotenentul Morena.

Dar Cochran nu se mai mira de nimic. Peste tot în jurul

său Amazonia se dezlănţuise cu mii de zgomote necunoscute americanului, înfricoşătoare. Ţipete, foşnete, urlete. Era prea obosit. Se târî în cort şi căzu răpus ca victima unei sarbacane.

Se sculă în mijlocul întunericului, cu o senzaţie îngrozitoare de vomă. Ceva, un zgomot mai puternic decât toate celelalte îl trezise. Avea capul greu şi un gust dulceag pe buze. Bâjbâind, răsturnând obiectele din jurul său, îşi dădu seama că ceea ce-l trezise fusese o bubuitură. Bubuitura unei arme.

Ieşi din cort clătinându-se. Auzi paşii oamenilor care fugeau dintr-o parte în alta a taberei. Cineva se opri în faţa lui.

— V-aţi trezit, Cochran? Îmi pare rău că v-am tulburat somnul. Poate v-ajută asta!

Primi o lovitură teribilă în tâmplă. Înainte de a recădea în întuneric, recunoscu vocea locotenentului Morena.

Când îşi reveni era ziuă. Câteva furnici îi explorau vârful nasului şi alte câteva sute îşi găsiseră adăpost sub hainele lui. Încercând să le scuture, îşi dădu seama că e legat ca un cârnat.

— Hei, strigă slab, ne jucăm de-a pieile roşii?

Morena veni lângă el. Cochran nu-i vedea decât vârfurile bocancilor. Simţi unul din ele între coastele a patra şi a cincea.

_ — Ticălos împuţit, spuse militarul într-o engleză adecvată. Ar trebui să vă dau piranhasilor, pe tine şi pe curva aia.

Aaron tăcu mâlc. Unul dintre oameni începu să-i vorbească locotenentului pe nerăsuflate. Apoi se opri.

— Spune! ordonă Morena. Porcul ăsta nu ştie portugheza.

N-ar fi putut rosti un neadevăr mai mare, îşi zise Aaron.

— Femeia a dispărut, locotenente, zise omul. Urmele duc la râu. Mai mult ca sigur că a ajuns hrană pentru piranhas.

— Imbecilule, zbieră Morena. Trebuia s-o prindeţi vie.

— Ne-a păcălit. Sărmanul Pedro a urmărit-o până la mal.

— De ce „sărmanul”?

— I-am găsit scheletul în apă mică. E lustruit, piranhas n-au mai lăsat nici o firimitură de carne.

— Şi scroafa?

— Chiar dacă a scăpat, nu ajunge departe fără provizii, locotenente. Pădurea o să aibă grijă de ea.

Morena îl mai premie cu un şut pe Aaron.

— Pune porcul ăsta pe picioare. Să fie întreg când îl ducem la târg. Şi transmite-i porcului de Gerais că totul e în

regulă.

***

Ieşind din lift, Joel Barnard fu izbit de senzaţia care-i salvase viaţa de nenumărate ori. Neliniştea din apropierea primejdiei.

Îl localiză pe individ. Era în bună parte mascat de o plantă exotică, dar pe fruntea lui scria cu litere de neon „iscoadă”.

— Luaţi-o înainte, le spuse însoţitorilor săi.

Vern Cochran îl privi mirat. Masayoshi îl conduse spre ieşire. Îl văzuse şi el pe omul cu urechile prea mari. La o sută doi ani avea reflexe mai rapide ca ale unui războinic de şaisprezece.

Barnard trecu la studiu. Era un bărbat între două vârste, atletic. Purta jeanşi, tenişi, tricou, şi o geantă de umăr. Chipul nu-i spunea nimic, dar Barnard se simţi familiarizat cu gesturile. Fost CIA. Îi văzu pe Masayoshi şi Cochran pornind spre cea mai cunoscută plajă a Braziliei şi poate a lumii întregi: Copacabana. Urmăritorul sări, după o scurtă ezitare, într-o altă maşină. Barnard nu stătu nici el pe gânduri. Era o zi bună pentru taximetrişti.

Trecură în zbor pe Avenida Atlantica. Nisipul părea o diademă de aur turnată în mare, departe spre Recreio dos Bandeirantes şi Guaratiba, prin Ipanema şi dincolo de ea, sfârşind în Praia Vermelha, Botafogo şi Flamengo. Copacabana era un furnicar uriaş, fără odihnă.

Masayoshi şi Vern Cochran luară cheia unei cabine şi intrară să se schimbe. Barnard îl văzu pe urmăritor aplecându-se deasupra genţii de umăr. Când individul îşi vârî mâinile înăuntru, fostul agent înţelese limpede ce se petrece. Alergă acolo.

Bărbatul intră în cabina alăturată. Se simţea uşor, bine dispus. Era o zi excelentă de plajă. Valurile îl chemau, femeile păreau mai frumoase ca oricând. Dar trebuia să-şi termine întâi treaba. Astfel îi creştea respectul de sine.

Se asigură că amortizorul e bine înşurubat. Fixă încărcătorul, trase piedica şi îşi lipi urechea de perete, ascultând câteva secunde. Nu-i trebui mult. O tuse, sunetul unui papuc pe podea. Se dădu înapoi şi apăsă pe trăgaci. În cinci secunde, cincizeci de gloanţe perforară tot atâtea orificii în peretele din faţă. Aerul se umplu de mirosul excitant al pulberii arse.

Ascultă din nou. Nu se auzea nimic. Muriseră înainte de a-

şi da seama că au ratat o zi de plajă. Vârî arma la loc în geantă şi ieşi fluierând. Locul era pustiu. Ciocăni la uşa cabinei de alături. Pe urmă împinse uşa şi rămase cu gura căscată.

Nu era nimeni înăuntru. Fără să-şi creadă ochilor, făcu un pas înăuntru. Un reflex uitat reveni tardiv. Privi în sus, la timp pentru a-l vedea pe Joel Barnard repezindu-şi talpa în nasul lui.

— Eşti imprudent, îi reproşă mai târziu, pe plajă, hanshi Masayoshi lui Barnard. Un glonţ te putea atinge din întâmplare.

Vern Cochran pufăia tacticos dintr-un trabuc, la adăpostul unei umbrele. Era alb ca brânza, dar în bună formă fizică.

— De fapt, am fost împuşcat de mai multe ori în meseria mea, spuse modest Barnard. N-ar fi fost o senzaţie nouă. Dar un profesionist ca dânsul nu trage, de obicei în tavan.

„Dânsul” îşi venea în fire. Zăcea îngropat în nisip. Doar capul îi ieşea la suprafaţă. Pe plajă mulţi se amuzau astfel. Bărbatul îl recunoscu pe Barnard. Mârâi ca un animal de pradă, aruncându-se asupra lui.

Nu se mişcă nici măcar un milimetru. Nici măcar un fir de păr nu i se clintise, încercă din nou, dar numai ochii i se rotiră ameninţători în orbite. Cei trei îl priviră amuzaţi.

— Păstrează-ţi forţele, îl sfătui hanshi. O să ai multe ele povestit şi nu vrem să oboseşti.

— Ai fost agent, nu-i aşa? spuse Barnard. Şi poate încă mai eşti. Gesturile te trădează. Cine ţi-a plătit vieţile noastre?

Bărbatul îi aruncă o privire încărcată de ură.

— Sunteţi morţi deja. Cum o să mă ţineţi aici, moşnegilor?

Masayoshi îi suflă grijuliu firele de nisip din preajma ochilor.

— Unui tânăr îi dăunează prea mult soare. Deocamdată te apără umbrela. Dar când o vom îndepărta...? E amuzant să te îngropi câteva minute în nisip, mai ales la umbră. Poate chiar o oră întreagă. Dar şapte, opt ore? Drept să-ţi spun, nu asta este imaginea mea despre confort.

Bărbatul îl asculta fără să-şi creadă urechilor.

— A, adăugă Masayoshi, să nu uit: ţi-am lucrat câţiva centri nervoşi. Eşti în întregime paralizat. Adică aproape în întregime. Poţi să vorbeşti cât vrei.

— Deci, povesteşte-ne, îl îndemnă Barnard, mutând umbrela. Şi nu striga după poliţişti. Geanta ta de umăr i-ar pune pe gânduri.

Vern Cochran ignoră cele ce se întâmplau la un metru de el. Ca avocat, nu agrea tortura. Copacabana era un show. Se îndreptă spre linia albă a valurilor.

* * *

Astrud îşi veni în fire la auzul propriilor gemete. Simţea o durere în coapsă, dar gemetele porneau din spaimă şi furie la un loc. Îşi aminti. Palma grea a soldatului apăsându-i faţa în somn. împuşcătura, încăierarea de pe malul râului. Se rostogoli pentru a-şi inspecta rana. „Morena, ticălos murdar!”, murmură.

N-avea rost să-şi piardă capul. Făcu un scurt inventar. Găsi prin buzunare câteva lame de gumă de mestecat şi, aproape că-i veni să chiuie, cuţitul prins în centură. Se orientă rapid. Rana o incomoda la mers, dar nu mai sângera. Glonţul o zgârâiase.

La locul taberei nu mai era nimeni. Ce voia Morena? Ce făcuse cu Cochran? Se concentră asupra supravieţuirii. Cum era de aşteptat, în vatra focului nu mai licăreau tăciunii. Săpă mai adânc în cenuşă. Peste un sfert de ceas îşi usca hainele la un foc mic. Risca enorm în cazul că o aşteptaseră să se întoarcă. Dar n-avea ce face, şansele ei erau legate de focul ăsta.

Încinse lama cuţitului şi o apăsă peste marginile umflate ale rănii. Nu-şi permitea nici măcar luxul unui urlet. Când mirosul de carne arsă se risipi, improviză un pansament. Auzi un fâşâit în spatele ei. Se întoarse gata să-şi înjunghie adversarul.

— Nu-ţi vreau răul, spuse Johnny Leader. Poţi să laşi cuţitul.

Picăturile îi scânteiau pe umeri. Nu purta decât o fâşie lungă de pânză, înfăşurată în jurul şoldurilor. Zâmbetul lui deveni neclar pentru privirea lui Astrud Gerais. Ea se prăbuşi în iarbă.

* * *

— Este medicul tribului.

Johnny Leader încuviinţă, impresionat de suferinţa ei. Rana se inflamase, dar ierburile macerate în salivă aveau să-i facă bine. Se aflau într-un adăpost precar de ramuri şi frunze. Astrud îl studie pe indianul care agita un pămătuf magic de pene şi repetă:

— E medicul lor. Ce trib e ăsta?

— Aravaci, îi răspunse Johnny. Ei au descoperit nava.

Astrud se ridică. Durerea fu mai puternică decât voinţa.

— E la câteva ore de mers. Nu poţi...

— Pot. E în joc viaţa lui Aaron Cochran.

Fu rândul lui Johnny să tresară.

— Suntem aproape de Japura. Militarii se îndreaptă spre locul acela. Vor să-l folosească pe Aaron ca monedă de schimb.

— Ca să obţină ce?

— Obiectul a adus oameni din altă lume. Şi substanţe care pot otrăvi oceanele pentru un milion de ani. Un bărbat care mă urmăreşte de multă vreme e pe cale să pună mâna pe ele.

Astrud reuşi să se ridice în capul oaselor.

— Ce poveste e asta? Cine este el? De unde ştii?

— Vino, îi spuse Johnny Leader.

O ajută să păşească printre lianele împletite. Şase indieni aşteptau sprijiniţi de trunchiul uriaş al unui arbore. Erau goi, îşi vopsiseră feţele cu dungi roşii şi negre, iar în păr împletiseră oase subţiri. Johnny Leader o apucă pe Astrud de umăr, întorcând-o spre el.

— Ei spun că un zeu sau mai mulţi au coborât din cer, în mijlocul unui trib vecin. Acolo se află şi bărbatul care mă urmăreşte de-o viaţă. Îi vor da substanţele. Nenorocirea se va abate asupra tuturor.

— Trebuie să ne grăbim, îl îndemnă Astrud. În cât timp putem atinge Rio Negro?

— Veţi fi acolo la apusul soarelui. Eu am s-o iau puţin înainte.

Astrud se întrebă cum are să facă Leader asta. Medicul-vraci se agita, cu grimase fioroase, ameninţând-o cu pămătuful.

— Cunoşti dialectul ăsta? îl întrebă Astrud pe Leader.

— Citesc gândurile. Spune ce spun toţi medicii din lume, zâmbi Johnny. Că n-ar fi trebuit să cobori din pat în starea ta.

* * *

Era ora prânzului. Copacabana strălucea, iar vânzătorii de răcoritoare constatau o creştere spectaculoasă a cererii. Masayoshi îşi privi prietenii satisfăcut. Totul durase două ore.

— Pentru Dumnezeu, îl imploră nenorocitul îngropat în nisip. V-am spus tot ce ştiam.

Vern Cochran dădea semne de nervozitate.

— Mi-e greu să te cred, băiete, spuse Joel Barnard. Ninja?

Spui că eşti în solda acelui individ? Ai mers la prea multe filme.

— Dar e adevărat, mugi bărbatul.

Trupul ţipa într-o strânsoare insuportabilă. Pielea era o haină de foc, transpirând acid, sfâşiindu-i carnea cu o mie de gheare.

— Spui că trebuie să vă întâlniţi? Unde?

— V-am spus, scânci prizonierul. Un iaht, „Boca de ouro”. Lângă Arpoador. Ne întâlnim să-i anunţ moartea voastră.

Masayoshi îl trase în spada privirii. Bărbatul simţi o înţepătură în retină, apoi se linişti.

— Atunci aşa să faci, zise pe un ton alb japonezul. Te muţi din hotelul în care locuim noi. De câte ori ne întâlneşti, nu ne recunoşti. Te întâlneşti cu ninja şi îi vorbeşti despre moartea noastră. Suntem morţi. Tu ne-ai ucis.

— Sunteţi morţi. Eu v-am ucis, repetă ascultător bărbatul.

* * *

Mergeau de sute de ani. Era sigur că în curând se va împlini mileniul. Cel puţin astea erau semnalele din partea tălpilor umflate, a braţelor pline de înţepături, a rănilor de pe faţă. Simţea o duhoare de pomină şi nu îndrăznea să se întrebe a cui e. Nu-i trecea prin minte nici un deodorant care s-ar fi putut lupta cu ea.

— Cum ne simţim, domnule Cochran? îl întrebă, suspect de amabil, locotenentul Morena.

— Mulţumesc, bine, spuse Aaron. Frumoasă vreme, nu?

Îi scoseseră legăturile. Militarii se mişcau uşor prin peretele de plante. Piciorul se scufunda la fiecare pas până aproape de gleznă. Aaron avea senzaţia penibilă că merge pe burta moale a unui animal. După ce-l plouase de două ori într-o jumătate de zi, tresărea când vedea o picătură de apă strălucind pe o frunză.

La amiază se petrecu ceva interesant. Poposiseră într-un luminiş. Oamenii lui Morena, din ce în ce mai bărboşi, îşi făceau de lucru prin merinde. Aaron îl urmări pe unul în vârstă, corpolent. Leit „Rambo” îşi zise, privindu-l cum clefăie şi se scarpină între picioare. Militarul se duse să urineze satisfăcut printre tufişuri. În afară de Cochran, nu-l băgă nimeni în seamă.

O umbră trecu peste el într-o miime de secundă, chiar în vreme ce-l privea. Apoi nu mai fu nimeni acolo. Câteva frunze

uscate căzură încet. Aaron sughiţă înspăimântat. Vru să spună ceva. Se răzgândi.

— Locotenente, zise unul dintre militari când veni vremea plecării, lipseşte Cabral.

— Cum adică lipseşte? făcu Morena aiurit.

Îl strigară o jumătate de ceas. Răscoliră tufişurile, din ce în ce mai speriaţi.

— De-ajuns, zbieră Morena. Plecăm în clipa asta. Cabral? Dacă furnicile nu-i mănâncă ochii, am să-i scot eu însumi.

Mai trecu o noapte. Dis de dimineaţă, Aaron se trezi cu ochii pe un grup de trei militari. Vorbeau în şoaptă.

— Locotenente, primi Morena raportul, lipsesc Alvares, Nelson şi Velho.

Puteai să auzi un strănut de ţânţar. Locotenentul îi privi pe toţi, apoi scoase încet pistolul din toc şi băgă cartuş pe ţeavă.

— Cine a stat de pază?

— Locotenente, spuse o cătană bătrână. Oamenii ăştia n-au dezertat. Armele şi raniţele lor cu merinde sunt aici. Nimeni nu-i nebun s-o ia prin pădure fără merinde şi arme.

Cei rămaşi se strânseră în junii lui.

— Mişcaţi-vă, ordonă Morena. Plecăm!

Nimeni nu se mişcă.

— Locotenente, zise purtătorul de cuvânt al soldaţilor, Cabral spunea că prin locurile astea bântuie vânători de capete.

Ceilalţi murmurară. Morena râse, jucându-se cu pistolul.

— Ce capete să ia de la voi, viermilor? Cine vrea să plece?

Într-un gest spontan, Aaron Cochran ridică mâna. Nimeni nu zâmbi. Patru din cei opt soldaţi trecură de-o parte.

— Puteţi să mergeţi acasă, băieţi, le spuse blând Morena.

Când se aplecară să-şi ia raniţele, locotenentul trase un foc.

— Nu vă trebuie alea. Doar mergeţi la mama. Lăsaţi-le camarazilor voştri care au mai multă nevoie de ele.

Şi pentru că unul din ei nu dădu drumul armei, Morena găsi de cuviinţă să-i tragă un glonţ în cap. În aceste condiţii, cugetă Aaron Cochran, dialogul devenea destul de dificil.

* * *

Cobra fulgera printre ramuri cu uşurinţa unei raze de

soare. Auzi înjurăturile militarilor, undeva, în dreapta, din ce în ce mai în urmă. Pentru moment, Aaron Cochran era în siguranţă. El devenea extrem de preţios pentru locotenentul Morena, care începea să intuiască, în nebunia înconjurătoare, că viaţa avocatului ar putea să o cumpere pe a lui însuşi.

Deodată râul apăru în faţa sa, tulbure, lent, ascunzând capcane fără ieşire. Când plonjă, petecele de ierburi şi frunze care se roteau în vârtejuri se scufundară odată cu el. Trase aer în piept. Îşi simţi trupul căpătând elasticitatea unei panglici de oţel. Mădularele se pliară firesc într-o formă hidrodinamică. Înainta împotriva curentului. Nu vedea nimic, Rio Negro îşi merita numele. Fiecare centimetru de piele se lăsa mângâiat de şuviţele lichide, cât de departe sunt malurile îi vesteau meandrele.

Înainta cu o repeziciune uluitoare. Ieşi din nou să ia aer. De mai multe ori ocoli buşteni uriaşi, răpiţi din locurile în care zăcuseră liniştiţi zeci de ani, care veneau acum asupra lui ca nişte bivoli furioşi. Şi când ieşi a treia oară, cinci mile mai departe, simţi primejdia. Era o miasmă care venea pe şi prin apă. Era miasma morţii, pe care curentul i-o aducea cu repeziciune în întâmpinare.

Lovi bancul de piranhas ca o torpilă, înaintaseră în turmă compactă, însă curentul nu-i lăsase să-l adulmece. Cobra simţi pe piele atingerea a sute, mii de înotătoare, de solzi, de colţi. Avu senzaţia că traversează un tunel interminabil, căptuşit cu lame. Acceleră, evadând din norul bolborosind. Nu apucaseră să se dezmeticească, funcţionau ca un singur organism care fusese luat prin surprindere. De-abia în ultimele clipe simţi câteva muşcături fugare. Curgea sânge, însă era deja prea târziu, nu puteau atinge viteza cu care el înainta împotriva curentului. Râul îl proteja.

Ieşi din apă într-o meandră largă, pe o semilună nisipoasă, cu pantă dulce. Câteva bărci din coajă de copac se legănau, pe jumătate scufundate. Vegetaţia se ridica în faţa lui ca un zid. Găsi o breşă prin care pătrunse la adăpostul marilor arbori. Mai multe păsări îşi luară zborul speriate.

Nava era acolo, dezechilibrată, prăvălită pe o parte. Asaltul pădurii se desăvârşea asupra conului care străbătuse atmosfera într-un torent de flăcări. Ierburile agăţătoare aruncaseră cârcei ca şerpii, încolăcindu-se în aer înainte de a se

încolăci pe elementele învelişului exterior.

Johnny Leader se apropie. Indianul care şedea pe vine, sprijinit în suliţă, îl simţise, însă nu se sperie. Pentru el, Leader era un străin, dar un om din lume, aşa cum o pasăre necunoscută rămâne totuşi o pasăre a pădurii, iar şarpele e şarpe indiferent de culoarea solzilor. La şase metri se ridică, pregătit să-şi lanseze suliţa dacă era nevoie. Johnny îi porunci să stea liniştit.

„Unde sunt făpturile din această casă?” îi transmise, făcând totodată un gest cu mâna.

Era un băieţandru de paisprezece, cincisprezece ani, dornic să fie luat drept un bărbat viteaz şi înţelept. Îşi ascunse mirarea pricinuită de faptul că buzele lui Leader nu se mişcaseră.

— Morţi toţi patru. Erau slujitorii unui zeu. Noi am dat focului hoiturile. După ce i-a ucis, zeul ne-a lăsat să păstrăm capetele.

Johnny Leader avu o strângere de inimă. Se apropie de navă. Măsura zece sau doisprezece metri înălţime. Nu simţi nici o urmă de radioactivitate, iar înăuntru nici un semn de viaţă. Băiatul avusese dreptate. Ar fi vrut să arunce o privire înăuntru, însă, dându-i ocol, nu găsi nici o cale de acces.

— O, ce mânios mai era! turui mai departe băieţandrul. Slujitorii necredincioşi îi furaseră licoarea cu care zeul îşi prepară mâncărurile. El a rotit sabia o dată şi două capete s-au rostogolit în iarbă. Ceilalţi au căzut răpuşi de stelele pe care zeul le-a aruncat cu mâna lui. Am văzut toate astea cu ochii mei.

„Unde este acum zeul?”

— A plecat îndată ce şi-a recăpătat licoarea. Fratele tatălui meu şi unul din fraţi l-au coborât cu barca pe râu acum două zile. El se va urca la cer.

„Arată-mi capetele lor!”, îi ceru trist Johnny Leader.

Băiatului i se păru că pălăvrăgise prea mult. Scoase un ţipăt care vârî din nou spaima printre păsările frunzişului. În câteva, secunde locul era plin de războinici. Nu mai erau băieţandri, ci bărbaţi în toată firea, suspicioşi, puternici. Îl împresurară pe Johnny Leader, revendicându-şi privilegiul de a-i lua capul.

Şi fiindcă tot se punea problema propriului său cap, Johnny văzu patru trofee miniaturale atârnate la cingătorile a tot

atâţia bărbaţi. Îşi păstraseră expresia ciudată pe care le-o dădeau ochii imenşi, excentrici ca ai insectelor. Indienii erau experţi în arta micşorării capetelor.

* * *

„Boca de ouro” aştepta în ancoră, la o milă de ţărm şi, aparent, nu se afla nimeni la bord. Ceea ce hanshi Masayoshi şi tovarăşii săi erau gata să admită, dar nu pentru multă vreme. Jangadas, plutele pescarilor, nu îndrăzneau să se apropie.

— Nimic. Nici o mişcare, mormăi Barnard, abandonând binoclul după o jumătate de oră.

Vern Cochran le propuse pentru a cincea oară să închirieze o şalupă şi să cucerească iahtul.

— Marinarii ăştia sunt modeşti şi nu iubesc soarele, zâmbi Masayoshi. Dar dacă priveşti cu atenţie pupa, aerul tremură mai fierbinte acolo şi, din când în când, briza ridică un fir de fum.

— Ceea ce înseamnă că...? se miră Cochran.

— Când se ascunde, omului i se urăşte 185 cu sandvişuri.

— Bucătăria! exclamară în acelaşi timp Vern Cochran şi Barnard. Sunt oameni acolo care gătesc.

— Înseamnă că ninja nu şi-a făcut apariţia încă. Îşi alege cu grijă ticăloşii. Sunt duri, dar în preajma lui n-ar îndrăzni să se gândească la somn ori la ale gurii.

Vern Cochran renunţă la planul privind asaltul iahtului.

— Nu ne rămâne decât să aşteptăm. Poate că ar fi mai bine să prevenim paza de coastă.

— Nu văd ce am putea să le spunem, făcu Joel Barnard. Dacă Astrud, Aaron şi, desigur, Johnny nu apar, nu avem nici un fel de dovezi că s-ar pune la cale o crimă.

— Vreo veste de la colonelul Gerais? se interesa Masayoshi.

— Am vorbit acum două ore cu el, îi răspunse Vern Cochran. Totul e bine. Morena transmite la orele stabilite.

În sfârşit, un marinar ieşi din ascunzătoare şi se duse încet la prova, unde pregăti o pereche de undiţe. Se mişca relaxat.

— Trebuie să-ţi dau dreptate, Hachiro, confirmă Barnard. Ninja nu e la bord.

* * *

Locotenentul Morena era ceea ce se numeşte un pumn de

oţel. Cel ce încăpea în strânsoarea degetelor sale spunea mulţumesc frumos morţii când venea să-i dea drumul. Se întâmplă că unul din cei patru oameni rămaşi îşi făcu de lucru în preajma unui cuib de albine sălbatice. Când terminară cu el, camarazii îl priviră îngreţoşaţi. Morena dădu ordin să-l răstoarne într-o groapă cu mâl. Numărătoarea oamenilor devenea din ce în ce mai simplă, îşi zise Aaron Cochran.

— Nu te bucura, yankee doodle, îl sfătui locotenentul. Carnavalul nu s-a sfârşit încă.

Pe la şase, unul din oameni fluieră scurt, înaintară prudenţi. Lângă obiectul căzut din cer se afla doar băieţandrul cu chef de vorbă. Morena şi ai lui îl înconjurară. În timp ce restul cercetau fascinaţi nava, un militar îl descusu într-un dialect aravaci.

— Spune că ai lui sunt plecaţi toţi la vânătoare.

— Întreabă-l de un bărbat străin care trebuia să aştepte aici, ceru Morena. Să ne aştepte pe noi.

Băiatul ascultă cu mare atenţie traducerea.

— E aici, cu noi, încuvinţă el. Vă aşteaptă de azi dimineaţă. Trebuie să se întoarcă de la vânătoare. L-au luat cu ei. Dar nu vreţi mai bine să vă povestesc despre cum s-au furat licorile zeului care a coborât din soare?

Morena râse relaxat.

— Mai bine să ne povestească chiar el. Iar tu, băiete, nu vrei câteva bastoane pe spinare?

— Nu sunt prevăzute în programa pedagogică a indienilor, spuse Johnny Leader, răsărind ca din pământ.

Într-o clipă poiana se umplu de războinici.

— Fără prostii, îi avertiză Leader pe militarii care apucaseră puştile. Otrava din sarbacane e moarte sigură.

Priveliştea le înmuie braţele. Erau înconjuraţi fără scăpare, săgeţile aducătoare de chinuri îi pândeau din toate părţile. Aaron Cochran trecu sprinten în spatele lui Johnny Leader.

— Ninja te-a păcălit, Morena, spuse acesta. A vrut doar să te folosească pentru a-i îndepărta pe Cochran şi Astrud. N-avea nevoie de tine. Cu ce te-a momit? Care-i preţul tău?

Locotenentul Morena oftă, înţelegând că ajunsese la capătul drumului. Tânărul nu părea tot atât de periculos ca indienii, însă soldaţii cedaseră presiunii pe care o emanau

vorbele sale.

— Deci tu mă aşteptai. Eşti Johnny Leader? întrebă calm şi se mişcă încet într-o parte. Ninja mi-a vorbit despre tine. Pare că eşti viteaz cu patruzeci de nespălaţi în spatele tău. Dar poate că am să te ucid până să se mişte ei.

— Ce târg aveai cu Ninja? întrebă din nou Johnny Leader.

— Să-i dau cei doi porci, răspunse locotenentul. Pentru o sută de mii de parai şi un paşaport. Mâine eram în State.

Ceva nu era în regulă. Cât timp vorbise, se deplasase lateral, fără să-l slăbească din ochi pe Leader. De ce renunţase atât de uşor? Aştepta ajutor de aiurea, spera să scape în ultima clipă?

— N-are rost să te împotriveşti, Morena, spuse Leader. Ninja nu mai e aici să te ajute. Puţin îi pasă de tine.

Încerca să pătrundă mintea celuilalt, însă locotenentul avea o voinţă de fier. Când se apropie de el, Morena făcu un salt.

— Nimeni nu te-ajută mai bine decât tu însuţi, rânji.

Înşurubă ţeava pistolului în tâmpla băieţandrului care rămăsese imprudent în apropiere. Acesta se zbătu, înciudat că s-a făcut de râs în faţa întregului trib. Indienii se clătinară ca bătuţi de vânt. Acum vedeau limpede care este duşmanul.

— Dă-i drumul, spuse Cobra.

Morena era prea tare pentru a-l frânge cu vorbe.

— Nu-mi trebuie decât o barcă, râse locotenentul. Şi băiatul să ţină cârma, pare priceput.

— Unde-ai să fugi? Colonelul Gerais o să te crucifice.

Morena îl trase pe băiat spre râu. Soldaţii îşi recuperară puştile şi-l urmară iute. Cobra măsură lucrurile cu repeziciune.

L-ar fi putut lovi înainte ca pleoapele să clipească o singură dată. Însă cea mai mică mişcare a arătătorului ar fi eliberat glonţul care ar fi curmat viaţa băiatului.

Morena şi ai lui se retrăgeau hăituiţi. În jurul lor, tăcuţi, indienii aşteptau momentul prielnic pentru a-i împăna cu săgeţi.

— Îmi scapă, îşi zise Leader. Trebuie să-i distrag atenţia.

Dar nu mai erau decât câţiva metri până la malul râului. Morena dădu un ordin. Soldaţii se urcară într-una din bărci. Apoi îşi descărcară puştile asupra celorlalte, scufundându-le.

— Domnilor, râse Morena, despărţirile mă înduioşează.

Se întoarse spre luntre şi încremeni.

O fiinţă înfricoşătoare se ridicase din apă, îndreptându-se spre el, gata să-l apuce. Era uriaşă. Mâlul îi mustea pe grumaz şi pe labele răşchirate şi duhnea îngrozitor. Deschise botul, scoţând un răget indescriptibil. Soldaţii zbierară la vederea colţilor albi, ascuţiţi. Într-o clipă se aflau în mijlocul râului, vâslind ca apucaţii.

Morena, alb la faţă, ridică pistolul, ţintind capul neaşteptatului adversar. Mâna nu-i tremura. Atunci îl izbi Cobra.

Nimeni nu apucase, într-adevăr, să clipească. Lovitura fusese atât de rapidă încât indienilor le păru că văd acelaşi om simultan în mai multe locuri. Se auzi fâşâitul tufişurilor străbătute parcă de o săgeată. Morena ţipă rostogolindu-se prin aer şi căzu cu un plescăit în apa tulbure.

Când se întoarseră în luminiş, Astrud Gerais îşi făcuse apariţia însoţită de grupul ei de indieni. Era o hărmălaie înfiorătoare. Fiecare avea de povestit câte ceva. Johnny Leader se retrase câţiva metri mai încolo.

— Puteai să fii ucis, îi reproşă lui Aaron Cochran. Dar îţi sunt recunoscător. Eşti un om curajos şi cu multă fantezie.

— În liceu am interpretat mai multe roluri pentru trupa de amatori. Cele de monştri îmi reuşeau cel mai bine, se confesă modest Cochran, ştergându-şi ultimele urme de mâl de pe faţă.

Băştinaşii îi împresurară temători. Văzuseră încă un zeu la lucru. Despre ziua aceasta aveau să ţească poveşti ani în şir.

— Ninja? întrebă Astrud Gerăis.

— Departe. Are un avans de o zi. Din spusele indienilor, a coborât pe Rio Negro de îndată ce a ucis fiinţele pe care le-a adus nava şi a pus mâna pe recipientul mortal. Am ajuns prea târziu. Plecăm de îndată ce vom repara bărcile.

Astrud se apropie fascinată de obiectul care străbătuse spaţiul, de imaginea neclară a fiinţelor inteligente care-şi găsiseră sfârşitul aici, în inima Amazoniei, departe de lumea lor, de semenii lor. Avu o strângere de inimă. Cine urma să dezlege enigmele ţesute în jurul conului de metal? Vieţile a milioane de oameni erau în mare primejdie. Nu mai era timp pentru vise.

— Pornim într-un ceas, îi spuse Aaron Cochran din mijlocul unui grup de indieni, care-şi manifestau simpatia faţă de vicleanul om alb cu ghionţi în coaste cum nu mai primise în mediul select al baroului new-yorkez.

„Tarzan era un biet maimuţoi”, gândi el.

* * *

— Practic, n-avem nici un fel de dovezi.

Soarele se topea în undele Atlanticului, iar apa tremura sângerie. Zgomotul oraşului urca până la ei îmblânzit. În amurg, Rio mirosea a banane şi ananas.

— Nu pasăm pisica agenţilor brazilieni? întrebă Aaron Cochran. În film, o echipă de oameni-broască asediază iahtul, leagă fedeleş echipajul şi capturează recipientul mortal exact în clipa în care criminalul îi dă drumul din mână.

— Practic, n-avem nici un fel de dovezi că acolo se pune ceva la cale, repetă tatăl său. Nu vor autoriza o intervenţie.

— Nu putem sta cu mâinile în sân, zise Astrud Gerais. Ei otrăvesc poate oceanul chiar în timp ce noi discutăm.

Masayoshi nu rostise un cuvânt. De mai multe minute era atent la zgomotele străzii. Unul din ele îi comunica ceva important de care trebuia să ţină seama. Recunoscu ritmul sambei.

— Nu, zise întorcându-se spre ceilalţi, încă nu s-a petrecut nimic. Pericolul e iminent începând de mâine seară.

— Ce spui? îl întrebă Vern Cochran.

— Carnavalul, spuse simplu Masayoshi, arătând spre terasă.

Aaron îşi trase o palmă peste frunte.

— Isuse! începe cel mai mare carnaval din lume. Populaţia oraşului se dublează. Ninja nu va scăpa ocazia. Ce facem?

Nu-i răspunse nimeni. Masayoshi privi spre terasa pe care se scălda amurgul. Pe cerul purpuriu se contura silueta singurului personaj care nu intrase până atunci în discuţie. Johnny Leader.

* * *

Oceanul adormise. Pe oglinda lui, până în larg, luminile dansau lent, ca şi cum metropola gigantică a adâncului se trezea.

„Boca de ouro” se legăna liniştit. Avea prova înaltă şi bordurile înţesate de hublouri. În vremurile bune vânturase sute de turişti de-a lungul coastei, de la Vitoria până la Santos, ancorând din când în când pentru ca ei să năvălească pe ţărm şi dea pe gât zece - douăsprezece coctailuri. Banii curseseră gârlă.

— Fernando, zise marinarul de cart, nu ţi se usucă gâtlejul?

Puţina lumină risipită de cornul lunii nu era suficientă pentru a-şi putea zări unul altuia chipurile.

— Joao, fecior de târfă, răspunse Fernando, eşti criţă. Şeful o să-ţi scoată maţele, să le dea peştilor.

— În regulă pentru mine, mormăi Joao. Peştii-s simpatici.

O umbră se aşeză între el şi bucata de lună. Respiraţia dădu rateuri, iar inima fu pe punctul de a-i exploda în piept.

— Femando, Joao, zbieră cel de-al treilea om al echipajului. Treceţi la ancoră! Ne mişcăm!

Joao simţi din nou lumina cernută de lună. Umbra care-l speriase de moarte dispăruse. Ninja alunecă fără zgomot la pupa. În întunericul nu destul de adânc, el însuşi era plăsmuit din neguri. Îşi plimbă privirea pe linia luminoasă a litoralului, ascultă.

Carnavalul începuse. Sute de mii de oameni se revărsau pe străzi, cântând, dansând, ţipând. Şcolile de samba îşi trimiteau discipolii să se înfrunte pe viaţă şi pe moarte. Aveau să danseze până la epuizare. Sunetul muzicii creştea de la un minut la altul. Curând, samba avea să acopere până şi bătăile inimii. Curând, sub cupola focurilor de artificii, într-un Rio de lumină, toate visele curgeau pe străzi. Cele mai frumoase femei din lume, cele mai frumoase veşminte. Mulţimea era cuprinsă de frenezie.

Mulţimea. Ninja încremeni adulmecând. Cineva venea dinspre ţărm. Era încă departe, dar el o ştia deja, pentru că a trăi înseamnă a supravieţui şi dacă nu simţi schimbările din ordinea universului, eşti prea slab ca universul să ţină seama de tine. Cel care venea dinspre ţărm nu era un om obişnuit.

Nu putea spera la mai mult. Îi avea acum pe toţi în mână, mulţimea şi omul pe care-l urmărise o viaţă. Vârî mâna în faldurile pe care le făcea haori, mângâind cutia cilindrică pentru care străbătuse Amazonia şi amânase un contact între civilizaţii. Atingerea pereţilor reci, între care aştepta cea mai puternică doku, cea mai puternică otravă a lumilor, îi acceleră ritmul.

— Totul e pregătit? întrebă apărând în spatele marinarului de cart, care, înspăimântat, abia scânci o încuviinţare.

— Mânca-te-ar rechinii, îi ură acela când dispăru din nou.

* * *

Cobra înainta constant, în linişte perfectă. Doar ochii rămăseseră la suprafaţă. Apa se vaporiza în preajma lui, valurile se despicau, ocolindu-l. Privi o singură dată în spate. Era la cinci sute de metri de ţărm. Pe faleză se dezlănţuise nebunia. Razele slabe ale lunii şi florile artificiilor se dizolvau în siajul său.

„Boca de ouro” răsări în faţa lui tăcut, pustiu. Simţea prezenţa oamenilor ca puncte de căldură. Şi o prezenţă de gheaţă, paralizantă, cu care se mai întâlnise.

Dădu ocol vasului, căutând locul cel mai potrivit pentru a urca pe punte. Hanshi şi ceilalţi aşteptau într-o şalupă, la mal, un semn din partea lui. Se concentră din nou. Centrele de căldură se deplasaseră spre prova. Gheaţa era un clopot peste „Boca de ouro”. Ţâşni fără zgomot din apă şi se căţără pe la pupa.

— Acum, spuse încet Ninja, în capătul celălalt al vasului.

Deodată se întâmplă. Cobra se arcui înainte de lovitură, instinctiv, intuind în ultima fracţiune de secundă ce vine din întuneric. Dar o fracţiune nu era de ajuns. O mantie grea îi căzu peste umeri şi se strânse pe trup. Din reflex ridică privirea. Faţa îi fu brăzdată de zeci de gheare. Urmă o smucitură şi răsuflarea i se tăie în strânsoare. Într-o clipă nu mai putu face nici o mişcare. Era prizonierul unui năvod de oţel, cu fire groase cât degetul şi ochiuri dese. Încă o smucitură. Puntea îi fugi de sub tălpi.

— Porniţi motorul, porunci Ninja, cu ochii pe ghemul întunecat care se zvârcolea în cârligul macaralei.

Un urlet de triumf se lupta să-i urce pe buze. Din două salturi fu lângă victima sa. Urmări efortul colosal pe care funiile de oţel îl zădărniceau. Una din ele plesni, pur şi simplu, cu un vaier, iar Ninja simţi cum îl îneacă dispreţul. Un spin răsări în floarea neagră a palmei. Îl înfipse în umărul captivului.

Cobra simţi înţepătura uşoară. Spinul se rupse, forfecat de epiderma care se schimbase instantaneu, la apariţia pericolului, mai dură ca diamantul. Dar ştia că e prea târziu. Vârful rămăsese acolo, continuându-şi lucrarea. Făcuse o singură greşeală, pe care o plătea însă scump. O amorţeală irezistibilă îi cuprinse mai întâi picioarele, urcând pe şolduri, spre piept, îngreunându-i respiraţia. Cu un ultim efort, rupse încă două dintre funii. Veninul îl copleşi.

— Moartea nu te sperie, zise Ninja, apropiindu-şi obrazul de al său. Moartea e un prieten când chinul face viaţa un duşman.

Până şi răsuflarea îi era otrăvitoare. Cobra se descolăci în dulceaţa drogului. Nu putea să se mişte, dar simţurile îi erau incredibil de limpezi.

— Vreau să trăieşti tot ce urmează, spuse Ninja.

— Nu poţi scăpa, scrâşni Cobra cu un efort dureros.

„Boca de ouro" descria un cerc mare.

— Sigur că voi scăpa, făcu liniştit Ninja. Într-un sfert de ceas coaja de nucă va fi pe fundul oceanului şi, odată cu ea, amintirea ta. Cine mă va opri? Peste un sfert de ceas o bombă va exploda în cală. La spectacolul ăsta ţi-am rezervat bilet în primul rând.

Dispreţui din nou privirea clară îndărătul căreia pâlpâia viaţa.

— Moartea-i neînsemnată pentru tine? Poate o să însemne ceva dacă-i adăugăm milioane. Explozia va sparge cutia cu doku adusă dintr-o altă lume. Pentru ei, proştii, doar un leac. Valurile o vor duce la mal, curenţii o vor purta de la Salvador până la Porto Alegre. Oceanul va fi în câteva zile un lighean imens cu mortăciuni putrede. Iar când va atinge ţărmul se va ridica în aer, ucigând orice, oriunde o va purta vântul. Zile în şir, săptămâni de-a rândul. O să-ţi pese ştiind că ultimele tale lacrimi vor fi urmate de ale zecilor de milioane de morţi şi ale celor ce-i vor plânge.

Oroare. Durere. Se zvârcoli între cer şi ocean. Năvodul nu-i mai putea rezista mult. Dar era prizonier în propriul trup, sub propria epidermă. Ceea ce i se păruse o descătuşare fusese, la suprafaţa eului său, nemişcare.

— Luaţi-l, spuse Ninja.

Scripeţii scârţâiră, ridicându-l. O clipă se legănă deasupra apei mirosind a alge şi depărtări. Apoi, „Boca de ouro" îl înghiţi şi întunericul se închise peste el.

— Ce aşteptăm? întrebă Aaron Cochran.

Samba nu i se mai părea un dans celest.

Aşteptau un semn de la Johnny Leader, dar semnul întârzia să vină. Carnavalul curgea ca un râu de foc şi nestemate, în care mii de dansatori înotau cu mişcări sincronizate, ritmice. Samba era acum un tunet.

— Să avem răbdare, zise Barnard. Va acţiona cum a plănuit.

Hachiro Masayoshi îl privi gânditor. De mai multe minute un sentiment ciudat nu-i dădea pace. Un sentiment ca o presimţire. În zadar încerca să se liniştească. Luptă cu propriile temeri, însă curând se abandonă lor şi le lăsă să se cristalizeze într-o imagine sumbră. Cobra căzuse în capcană.

— Mergem după el, hotărî. Dacă Vern şi Astrud au reuşit să-l convingă pe şeful poliţiei că nu mai e vreme de pierdut, vor fi aici foarte curând. Preşedintele statului e la ora asta în loja oficială. Nu vor voi să rişte nimic.

Atunci, în ciuda sărbătorii gigantice, auzi vâslele unei bărci care venea dinspre larg. Şi ştiu că în ea se află Ninja.

* * *

Fiecare secundă îl apropia de moarte. Spiritul lupta cu disperare să urce la suprafaţă, împotmolindu-se în meandrele drogului. În vreme ce urca, un zgomot obsedant îi însoţea fiecare mişcare împleticită. Era un zgomot ritmic, monoton, continuu. Îl auzise în timpul somnului fără sfârşit, ştia ce înseamnă. Dar acum pânze de păianjen îi stăpâneau conştiinţa.

Făcu un efort uriaş. Lumea înconjurătoare era întuneric şi funii reci de oţel pe care braţele lui alunecară când încercă să se orienteze. Încet, simţurile îi aduseră informaţiile de care memoria lui avea nevoie. Mirosul de alge, balansul constant, clipocitul valurilor. Şi zgomotul acela ritmic, monoton, obsedant. Crezu mai întâi că e zgomotul propriei sale inimi.

Apoi îl recunoscu. Era ticăitul unui ceas.

Un kilogram de explozibil plastic avea să rupă în bucăţi „Boca de ouro” şi odată cu ea avea să dea mării substanţa conţinută de cutia adusă dintr-o altă lume. Un milion de ani moartea avea să bată ţărmurile, talaz după talaz, furtună după furtună. Soarele avea să se ridice un milion de ani deasupra unui ocean tot atât de neînsufleţit ca unul în adâncurile căruia ar fi bolborosit acizi. Nimeni, niciodată, n-avea să se mai apropie de nisipurile plajelor, acoperite de munţi de oseminte şi cartilagii ale miliardelor de făpturi moarte aruncate de valuri.

Cobra alungă cu un şuierat ultimele scame de ceaţă care-i mai stăruiau sub craniu. Auzea clar acum mecanismul bombei. Privi în întuneric. Întunericul nu mai exista pentru ochii săi. Văzu

acele ceasului apropiindu-se de momentul în care totul avea să-şi înceteze existenţa. Iar el era prins în plasa de oţel.

Furia urca în el ca o melodie din ce în ce mai impetuoasă. Fiecare secundă care se scurgea era o picătură de forţă adăugată bicepşilor săi, osaturii care se dezmorţea după ce zăcuse moale. Muşchiul inimii începu să zvâcnească odată cu mecanismul de ceas care urma să sune deşteptarea morţii.

Sub presiunea formidabilă a degetelor sale, oţelul ţipă. Funiile plesniră una câte una, iar el alunecă şerpuind prin spaţiul liber. Dintr-un salt fu lângă maşina infernală şi o smulse de pe perete. Dar era prea târziu.

O ştia prea bine. Desprinse cutia cilindrică, neştiind ce trebuie să facă. Apoi o azvârli cât mai departe de el. Mai erau treizeci de secunde până la explozie. Se încolăci în jurul bombei, ascunzând-o sub trupul său. Fiecare tic-tac era o lovitură de tun care-i contracta dureros musculatura. Simţi din nou pielea metamorfozându-i-se în ceva mai dur ca diamantul. Strânse cu disperare explozibilul în dreptul sternului şi îşi concentră toată forţa în cutia toracică. Îşi opri respiraţia. Era un monolit din care nu mai putea răzbate nimic.

Nouă... opt... şapte... cinci... patru... doi... unu...

O forţă colosală încercă să-i smulgă măruntaiele şi să le împrăştie în cele patru colţuri ale lumii. Pentru o clipă încetă să mai existe. Apoi atomii care-i compuneau trupul se regăsiră unul pe celălalt şi îşi încetară tremurul. Suflul scăpă printr-o singură fisură, măturând obiectele din calea sa, izbindu-le în întuneric de pereţii vasului, întorcându-se, unda îl împroşcă cu bucăţi metalice. Timpul se opri în loc.

Nu simţea nici o durere, ci o sfârşeală cumplită.

Totul încremenise.

Deodată vasul se aprinse. „Boca de ouro” se polei cu aur, căpătând în acelaşi timp transparenţa unei corăbii în întregime de sticlă. Cobra se răsuci cu greu pe o parte, încă sub şocul exploziei pe care o amortizase. Prin pereţii transparenţi ai vasului văzu peşti fosforescenţi, goniţi prin noaptea undelor de cleştar, venind să-l privească la rândul lor, dispărând speriaţi cu o singură mişcare a cozii. Pe urmă, odată cu coloana de raze din înalt, coborî asupră-i o voce subtilă şi pătrunzătoare.

„Ai alungat pericolul. Cutia nu e sortită deocamdată acestei lumi. Ea conţine lumină, multă lumină. Ne vom vedea

peste un secol. Atunci, ceea ce azi ar otrăvi oceanele va ajuta specia voastră să treacă graniţa unui nou regn, adaptat tuturor mediilor.”

Cilindrul metalic se ridică uşor, purtat de o mână invizibilă, urcând scara de raze, străbătu puntea ca şi cum aceasta ar fi fost doar abur şi continuă să se înalţe spre ceva strălucitor, care aştepta în tăcere la mai multe zeci de metri deasupra oceanului. Johnny Leader îl urmări, la început orbit de lumina puternică. Apoi distinse conturul obiectului.

Era copia fidelă a celui care se prăbuşise în inima Amazoniei şi în curând avea să dispară sub asaltul indiferent al pădurii. Chiar în vreme ce-l privea, obiectul îşi spori strălucirea şi ţâşni spre larg, dizolvându-se în beznă.

Leader se ridică sprijinindu-se de lemnul din nou opac al vasului. Puterea îi revenea irezistibilă. Urcă scara din două salturi, fără să rateze o treaptă în întuneric şi ieşi de-a dreptul prin chepengul calei, într-o ploaie de aşchii. Inspiră adânc aerul tare al oceanului. Ascultă.

Nu se schimbase nimic în ordinea universului. „Boca de ouro” se legăna mai departe, în derivă. Stelele clipeau tăcute. Departe, pe linia de foc a ţărmului, carnavalul atingea apogeul. Ajunsă pe uscat, în ritmul sambei, briza lua foc ca gazul metan.

Cobra cântări elementele. Totul păstra echilibrul firesc. În afară de barca pe care o simţea îndreptându-se spre mal.

* * *

Focurile de artificii le colorau feţele. Cu numai câteva secunde înainte, Ninja îi abandonase, păşind pe apă, spre mal, la adăpostul jocului înşelător de umbre şi lumini.

— Noi suntem oameni săraci, zise Joao, luptându-se să-şi menţină echilibrul în barcă. N-am avut bani de revolvere.

Fernando şi Luiz îl aprobară scoţând şişurile. Pentru ce aveau ei de făcut erau tocmai bune.

— Eu îl iau pe ăsta bătrânu’, se hotărî Luiz, că părem de-o seamă. Voi vă ocupaţi de ăştilalţi.

Bărcile se legănau la unison, lipite una de cealaltă. Apa era atât de limpede, încât vedeau fundul chiar şi în lumina slabă a cerului. „Pentru o plimbare la malul mării, seara, contează mult anturajul”, cugetă melancolic Aaron Cochran. Apucă una dintre vâsle şi o roti, încercând să-i atingă la mir. Când căzu

plescăind în apă, ceva îi spuse că mişcarea fusese neinspirată.

— Taie-l! zbieră Luiz.

Vârful şişului desena arabescuri în aer. Hanshi Masayoshi păşi repede pe muchia îngustă a bărcii, ca şi cum s-ar fi aflat pe pământ solid. Cuţitarul se mişca prea încet, în interval de o secundă încasă o serie de trei mawashi. Primul îi dizlocă rotula, dezechilibrându-l. Cel de-al doilea îi strivi muşchiul umărului, făcând şişul să zboare. Ultimul atinse tâmpla, acţionând pe post de somnifer. Masayoshi îl văzu pe Barnard blocând cu succes împunsătura stângace a mătăhălosului Fernando şi lovindu-l neregulamentar, dar eficient, între picioare.

— Fernando! Luiz! strigă derutat Joao.

Bâjbâind şi tuşind, Aaron ieşi la suprafaţă. Apucă primul lucru întâlnit, care întâmplător fu pantalonul brazilianului. Acesta se duse să-şi întâlnească tovarăşii în apă.

Două minute mai târziu sosi vedeta pazei de coastă. În vreme ce militarii îi pescuiau pe mateloţii ghinionişti, Vern Cochran, ajutat de Astrud, îşi recuperă fiul. Masayoshi le vorbi pe un ton scăzut.

— O să aruncăm o privire pe iaht. Dar mai mult ca sigur, Cobra a ieşit din nou la vânătoare.

* * *

O clipă îl simţi aproape de el, o prezenţă încă invizibilă, dar extrem de periculoasă. Îl pierdu şi îl regăsi de mai multe ori, pentru că fluviul de oameni îi înghiţise pe amândoi, iar zgomotul depăşea orice închipuire. Înota din nou împotriva curentului, de data asta un curent de trupuri mişcându-se în ritmul muzicii, posedate de samba, note ale unei sambe interminabile.

Cobra străbătu coloana răsucindu-se, strecurându-se pe oriunde zărea o fisură. Oamenii îl îmbrânceau, i se agăţau de umeri, îi strigau în ureche. O femeie îl luă în braţe, dansând.

Un fior electric îl străbătu din nou, din cap până-n picioare, simţind iarăşi prezenţa răului, a morţii, la numai câţiva paşi de el, în continuare nevăzută. Cei ce se aflau în preajma lui strigară încântaţi şi puţin speriaţi. Scânteile galbene care alergau pe trupul său aproape gol le provocaseră mici înţepături. Credeau că totul e carnaval, ei înşişi erau la fel de goi, sudoarea dansului făcea pielea să alunece.

Deodată se trezi în mijlocul unei mulţimi de fete

înveşmântate în pene roşii şi albe, păsări de o frumuseţe fabuloasă, cu aripile pudrate cu diamant pisat. Ele se dădură la o parte. Un uriaş car alegoric, închipuind un dragon auriu, se opri în faţa sa. Dragonul era însoţit de treisprezece ninja.

Cobra profită de oprire şi urcă dintr-un salt. În aer se dădu peste cap, aterizând pe creştetul lighioanei. Aruncă o privire fulgerătoare în jur. Nebunia atinsese paroxismul. Cu toate acestea, auzi clar glasul care-i vorbea.

„Îmi calci din nou pe urme, dar eu sunt cel care te va hăitui până la sfârşit. Şi sfârşitul nu e departe."

Preşedintele se ridică pentru a vedea mai bine. Ghici în scenariul spectacolului care urma o confruntare între cei treisprezece ninja şi personajul misterios, învăluit în şerpi de lumină galbenă care-i muşcau muşchii tineri.

— Minunat, îi spuse unui însoţitor. Ce şcoală de samba e?

Cobra blocă atacul primului dintre cei treisprezece ninja, însă nu ripostă, fiindcă ghicise cu o fracţiune de secundă înainte de a reacţiona că nu este un asalt real. Celelalte douăsprezece umbre îşi schimbară rapid poziţiile pe corpul auriu al dragonului.

„Meriţi acest spectacol. Eşti un figurant conştincios. Meriţi ca odată cu spectacolul să se termine şi spectacolul vieţii tale."

Îşi puse palmele pe tâmple şi chemă în el forţa, dinspre tălpi spre buricele veninoase ale degetelor. Atacurile care urmară fură iuţi şi violente. Nu mai erau jocuri. Doi dintre ninja se prăbuşiră urlând de pe platforma de lemn, dar urletele fură acoperite de ritmul sambei. Cel de-al treilea rămase atârnând în botul căscat al dragonului, străpuns cu propriile-i lame.

— Magnific, aplaudă preşedintele.

„Un joc în joc, nu ţi-ai dat seama?"

„Dar jocul tău se sfârşeşte şi el aici", gândi limpede Cobra. „Ai pierdut."

Unul dintre adversari se opri în faţa sa, paralizat de privirea devastatoare. Apoi căzu ca o păpuşă dezarticulată.

„Am pierdut? Amazonul nu poate fi împiedicat să curgă spre mare. Ce stavilă ai să-i poţi pune? Conţinutul celei de-a doua cutii curge şi el încoace, cu fiecare clipă care trece. Au fost două recipiente. În noaptea în care am luat capetele călătorilor din stele, am încredinţat undelor unul dintre ele."

Carul alegoric se puse în mişcare. În vârtejurile sambei nimeni nu văzu roţile strivindu-l pe cel de-al şaselea ninja

doborât.

„Tu lupţi cu umbrele mele, în vreme ce eu însumi sunt o umbră. Cum ai putea să înfrunţi umbrele umbrei? Cum ai să mă găseşti? Lasă-te în voia soartei. Peste ore, sau zile, sau luni, sau ani, otrava va ajunge aici. Lumina vine pe Amazon. Nu poţi opri lumina. Nu poţi opri marele fluviu. E ca destinul.”

Cobra îşi prăbuşi ultimii adversari cu un kiai interior, acel kiai pe care i-l dezvăluise demult sensei Fuchida. În tribuna oficială, preşedintele îşi apăsă palmele pe urechi.

„Eu vin acum la tine”, spuse Cobra. „Pentru că eşti răul, nu-ţi puteai găsi culcuş decât în spatele unei măşti a răului.”

Şuierând, plonjă în gura căscată a dragonului auriu şi dispăru pe gâtlejul acestuia. Acolo îşi întâlni duşmanul.

— Magnific, repetă preşedintele, în vreme ce măruntaiele dragonului se zbuciumau, trădând o încleştare pe viaţă şi pe moarte.

Rio de Janeiro explodase sub ploaia de stele care se prăbuşise deasupra lui, vărsându-se apoi în mare.

— Magnific, spuse iarăşi preşedintele, pe când unul din ninja muribunzi lansă în urma Cobrei, pe gâtlejul fiarei, nage teppo - o grenadă artizanală.

Într-o clipă explozia învălui dragonul auriu cu o mantie de flăcări, iar mulţimea ţipă încântată.

Carnavalul abia începuse.